

บทที่ 4

ผลการวิจัย

สำหรับการเสนอผลการวิจัยในบทนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาทั้งหมดมาวิเคราะห์ แล้วนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบของตารางประกอบคำบรรยาย และความเรียง โดยแบ่งการนำเสนอข้อมูลออกเป็น 7 ส่วน ดังนี้คือ

- 4.1 ข้อมูลภูมิหลังการกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง
- 4.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุการกระทำผิดวินัยของกลุ่มตัวอย่าง
- 4.3 ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ในเรื่องวินัยของกลุ่มตัวอย่าง
- 4.4 ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา
- 4.5 ความสัมพันธ์ระหว่างกันของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา
- 4.6 การพิสูจน์สมมติฐานของการวิจัย
- 4.7 การสัมภาษณ์ข้าราชการตำรวจที่กระทำผิดวินัยจำนวน 10 ราย

4.1 ข้อมูลภูมิหลังการกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 31 - 40 ปี (ร้อยละ 39.5) รองลงมาเป็นผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 30 ปีลงมา (ร้อยละ 35.5) และกลุ่มอายุ 41 - 50 ปี (ร้อยละ 18.5) ส่วนกลุ่มอายุ 51 - 60 ปี มีจำนวนน้อยที่สุด (ร้อยละ 6.5) (ดูตารางที่ 2 ประกอบ)

ตารางที่ 2: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอายุ (จำนวน 200 ราย)

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
30 ปีลงมา	71	35.5
31 – 40 ปี	79	39.5
41 – 50 ปี	37	18.5
51 – 60 ปี	13	6.5
รวม	200	100.0

ในด้านวุฒิการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ร้อยละ 56.0) รองลงมาคือกลุ่มผู้ที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า (ร้อยละ 35.5) และผู้ที่มีการศึกษาระดับ ปวช. และอนุปริญญา (ร้อยละ 7.0) มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า (ร้อยละ 1.5) (ดูตารางที่ 3 ประกอบ)

ตารางที่ 3: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามวุฒิการศึกษา (จำนวน 200 ราย)

วุฒิการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
มัธยมศึกษาปีที่ 6	112	56.0
ปวช. และอนุปริญญา	14	7.0
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	71	35.5
สูงกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	3	1.5
รวม	200	100.0

ในด้านชั้นยศ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับชั้นยศ สิบตำรวจตรี - สิบตำรวจเอก (ร้อยละ 38.5) รองลงมาคือ กลุ่มผู้ตอบที่มีระดับชั้นยศ จ่าสิบตำรวจ - นายดาบตำรวจ (ร้อยละ 24.5) กลุ่มผู้ตอบที่มีระดับชั้นยศ ร้อยตำรวจตรี - ร้อยตำรวจเอก (ร้อยละ 16.0) กลุ่มผู้ตอบที่มีระดับชั้นยศ พลตำรวจ (ร้อยละ 13.0) ส่วนที่เหลือเป็นกลุ่มผู้ตอบที่มีระดับชั้นยศตั้งแต่ พันตำรวจตรีขึ้นไป (ร้อยละ 8.0) (ดูตารางที่ 4 ประกอบ)

ตารางที่ 4: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามชั้นยศ (จำนวน 200 ราย)

ชั้นยศ	จำนวน	ร้อยละ
พลตำรวจ	26	13.0
สิบตำรวจตรี - สิบตำรวจเอก	77	38.5
จ่าสิบตำรวจ - นายดาบตำรวจ	49	24.5
ร้อยตำรวจตรี - ร้อยตำรวจเอก	32	16.0
ตั้งแต่พันตำรวจตรีขึ้นไป	16	8.0
รวม	200	100.0

ในด้านระยะเวลาการรับราชการ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จะมีระยะเวลาในการรับราชการอยู่ระหว่าง 6 - 10 ปี (ร้อยละ 40.5) รองลงมาคือ ผู้ที่มีระยะเวลาการรับราชการมากกว่า 15 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 24.0) ผู้ที่มีระยะเวลาการรับราชการระหว่าง 1 - 5 ปี (ร้อยละ 22.5) ส่วนที่เหลือเป็นผู้ที่มีระยะเวลาในการรับราชการระหว่าง 11 - 15 ปี (ร้อยละ 13.0) (ดูตารางที่ 5 ประกอบ)

ตารางที่ 5: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามระยะเวลาในการรับราชการ (จำนวน 200 ราย)

ระยะเวลา	จำนวน	ร้อยละ
1 - 5 ปี	45	22.5
6 - 10 ปี	81	40.5
11 - 15 ปี	26	13.0
มากกว่า 15 ปีขึ้นไป	48	24.0
รวม	200	100.0

ในด้านสายงานที่กำลังปฏิบัติ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จะปฏิบัติงานอยู่ในสายงานป้องกันปราบปราม (ร้อยละ 32.5) รองลงมาคือ ผู้ที่ปฏิบัติงานอยู่ในสายงานจราจร (ร้อยละ 25.5) ผู้ที่ปฏิบัติงานอยู่ในสายงานสอบสวน (ร้อยละ 23.0) ผู้ที่ปฏิบัติงานอยู่ในสายงานสืบสวน (ร้อยละ 11.0) ส่วนที่เหลือเป็นผู้ที่ปฏิบัติงานอยู่ในสายงานธุรการ (ร้อยละ 8.0) (ดูตารางที่ 6 ประกอบ)

ตารางที่ 6: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามสายงานที่กำลังปฏิบัติ (จำนวน 200 ราย)

สายงาน	จำนวน	ร้อยละ
งานป้องกันปราบปราม	65	32.5
งานสอบสวน	46	23.0
งานสืบสวน	22	11.0
งานจราจร	51	25.5
งานธุรการ	16	8.0
รวม	200	100.0

ในด้านสถานภาพปัจจุบัน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จะมีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 55.5) รองลงมาคือ ผู้ที่มีสถานภาพโสด (ร้อยละ 39.0) ผู้ที่หย่าร้าง - แยกกันอยู่ (ร้อยละ 3.0) ส่วนที่เหลือเป็นผู้ที่คู่สมรสถึงแก่กรรม (ร้อยละ 2.5) (ดูตารางที่ 7 ประกอบ)

ตารางที่ 7: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามสถานภาพในปัจจุบัน (จำนวน 200 ราย)

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
โสด	78	39.0
สมรส	111	55.5
หย่าร้าง - แยกกันอยู่	6	3.0
คู่สมรสถึงแก่กรรม	5	2.5
รวม	200	100.0

ในด้านจำนวนผู้ที่อยู่ในความอุปการะ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จะไม่มีผู้ที่อยู่ในความอุปการะ (ร้อยละ 31.5) รองลงมาคือ มีผู้ที่อยู่ในความอุปการะจำนวน 2 คน (ร้อยละ 25.0) มีผู้ที่อยู่ในความอุปการะจำนวน 1 คน (ร้อยละ 19.5) มีผู้ที่อยู่ในความอุปการะจำนวน 3 คน (ร้อยละ 16.0) ส่วนที่เหลือเป็นผู้ที่มีผู้ที่อยู่ในความอุปการะจำนวน 4 คน (ร้อยละ 8.0) (ดูตารางที่ 8 ประกอบ)

ตารางที่ 8: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามจำนวนผู้ที่อยู่ในความอุปการะ (จำนวน 200 ราย)

จำนวนผู้ที่อยู่ในความอุปการะ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	63	31.5
1	39	19.5
2	50	25.0
3	32	16.0
4	16	8.0
รวม	200	100.0

ในด้านจำนวนครั้งที่เคยกระทำผิดวินัยและได้รับการลงทัณฑ์ พบว่า เกินกว่าครึ่งหนึ่งของผู้ตอบแบบสอบถาม (ร้อยละ 54.5) เคยกระทำผิดวินัยและได้รับการลงทัณฑ์ครั้งเดียว ส่วนที่เหลือ (ร้อยละ 45.5) เคยกระทำผิดวินัยและได้รับการลงทัณฑ์ 2 ครั้ง (ดูตารางที่ 9 ประกอบ)

ตารางที่ 9: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามจำนวนครั้งที่เคยกระทำผิดวินัยและได้รับการลงทัณฑ์ (จำนวน 200 ราย)

จำนวนครั้ง	จำนวน	ร้อยละ
ครั้งเดียว	109	54.5
สองครั้ง	91	45.5
รวม	200	100.0

สำหรับทัณฑ์ทางวินัยที่เคยได้รับในครั้งที่ 1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จะได้รับการทัณฑ์กักขัง (ร้อยละ 38.0) รองลงมาคือผู้ที่ได้รับทัณฑ์ภาคทัณฑ์ (ร้อยละ 31.5) ส่วนที่เหลือเป็นผู้ที่ได้รับทัณฑ์กักขาม (ร้อยละ 30.5) (ดูตารางที่ 10 ประกอบ)

ตารางที่ 10: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามทัณฑ์ทางวินัยที่เคยได้รับครั้งที่ 1 (จำนวน 200 ราย)

ระดับทัณฑ์	จำนวน	ร้อยละ
ภาคทัณฑ์	63	31.5
กักขาม	61	30.5
กักขัง	76	38.0
รวม	200	100.0

ส่วนทัศนคติทางวินัยที่เคยได้รับในครั้งที่ 2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จะไม่ได้รับทัศนคติเนื่องจากไม่ได้กระทำผิดวินัย (ร้อยละ 54.5) รองลงมาคือ ผู้ที่ได้รับทัศนคติกักขัง (ร้อยละ 25.5) และผู้ที่ได้รับทัศนคติกักขาม (ร้อยละ 17.5) ส่วนที่เหลือเป็นผู้ที่ได้รับทัศนคติภาคทัณฑ์ (ร้อยละ 2.5) (ดูตารางที่ 11 ประกอบ)

ตารางที่ 11: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามทัศนคติทางวินัยที่เคยได้รับครั้งที่ 2 (จำนวน 200 ราย)

ระดับทัศนคติ	จำนวน	ร้อยละ
ภาคทัณฑ์	5	2.5
กักขาม	35	17.5
กักขัง	51	25.5
ไม่ได้รับทัศนคติ (ไม่ได้กระทำผิดวินัย)	109	54.5
รวม	200	100.0

ในด้านระดับทัศนคติทางวินัยที่ได้รับสูงสุด พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จะได้รับทัศนคติกักขัง (ร้อยละ 44.5) รองลงมาคือ ผู้ที่ได้รับทัศนคติกักขาม (ร้อยละ 28.0) ส่วนที่เหลือเป็นผู้ที่ได้รับทัศนคติภาคทัณฑ์ (ร้อยละ 27.5) (ดูตารางที่ 12 ประกอบ)

ตารางที่ 12: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามระดับทัศนคติทางวินัยที่ได้รับสูงสุด (จำนวน 200 ราย)

ระดับทัศนคติ	จำนวน	ร้อยละ
ภาคทัณฑ์	55	27.5
กักขาม	56	28.0
กักขัง	89	44.5
รวม	200	100.0

ในด้านการครองยศขณะกระทำผิดวินัยครั้งที่ 1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ ครองยศ สิบตำรวจตรี - สิบตำรวจเอก (ร้อยละ 30.5) รองลงมาคือ กลุ่มผู้ตอบที่ครองยศ จำสิบ ตำรวจ - นายดาบตำรวจ (ร้อยละ 23.5) กลุ่มผู้ตอบที่ครองยศ พลตำรวจ (ร้อยละ 21.5) กลุ่ม ผู้ตอบที่ครองยศ ร้อยตำรวจตรี - ร้อยตำรวจเอก (ร้อยละ 19.5) ส่วนที่เหลือเป็นกลุ่มผู้ตอบที่ครอง ยศตั้งแต่พันตำรวจตรีขึ้นไป (ร้อยละ 5.0) (ดูตารางที่ 13 ประกอบ)

ตารางที่ 13: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามการครองยศ ในขณะกระทำผิดวินัยครั้งที่ 1 (จำนวน 200 ราย)

ยศที่ครอง	จำนวน	ร้อยละ
พลตำรวจ	43	21.5
สิบตำรวจตรี - สิบตำรวจเอก	61	30.5
จำสิบตำรวจ - นายดาบตำรวจ	47	23.5
ร้อยตำรวจตรี - ร้อยตำรวจเอก	39	19.5
ตั้งแต่พันตำรวจตรีขึ้นไป	10	5.0
รวม	200	100.0

ส่วนด้านการครองยศในขณะกระทำผิดวินัยครั้งที่ 2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จะไม่ได้รับทัณฑ์เนื่องจากไม่ได้กระทำผิดวินัย (ร้อยละ 54.5) รองลงมาคือ กลุ่มผู้ตอบที่ครองยศ สิบตำรวจตรี - สิบตำรวจเอก (ร้อยละ 30.5) กลุ่มผู้ตอบที่ครองยศ จำสิบตำรวจ - นายดาบตำรวจ (ร้อยละ 7.0) กลุ่มผู้ตอบที่ครองยศ ร้อยตำรวจตรี - ร้อยตำรวจเอก (ร้อยละ 5.5) ส่วนที่เหลือเป็นกลุ่มผู้ตอบที่ครองยศพลตำรวจ (ร้อยละ 2.5) ส่วนกลุ่มผู้ตอบที่ครองยศตั้งแต่พันตำรวจตรีขึ้นไปไม่มีผู้ใดที่กระทำผิดวินัยเป็นครั้งที่ 2 (ดูตารางที่ 14 ประกอบ)

ตารางที่ 14: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามการครองยศ
ในขณะกระทำผิดวินัยครั้งที่ 2 (จำนวน 200 ราย)

ยศที่ครอง	จำนวน	ร้อยละ
พลตำรวจ	5	2.5
สิบตำรวจตรี - สิบตำรวจเอก	61	30.5
จำสิบตำรวจ - นายดาบตำรวจ	14	7.0
ร้อยตำรวจตรี - ร้อยตำรวจเอก	11	5.5
ตั้งแต่พันตำรวจตรีขึ้นไป	0	0
ไม่ได้รับทัณฑ์ (ไม่ได้กระทำผิดวินัย)	109	54.5
รวม	200	100.0

4.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุการกระทำผิดวินัยของกลุ่มตัวอย่าง

ในด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของการกระทำผิดวินัยลำดับที่ 1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่า สาเหตุของการกระทำผิดวินัยลำดับที่ 1 เกิดจากความจำเป็นในการครองชีพ รายได้ไม่พอกับรายจ่าย รวมถึงภาระหนี้สินที่มีอยู่ (ร้อยละ 55.5) รองลงมาเห็นว่าเกิดจากคุณภาพคนกับคุณภาพงานไม่สมดุลกันหรือปริมาณงานล้นมือ (ร้อยละ 21.5) ผู้ที่เห็นว่าเกิดจากการสนับสนุนหรือสมยอมของผู้มาติดต่อขอรับบริการ รวมถึงการเสนอผลประโยชน์ให้ (ร้อยละ 13.0) ผู้ที่ไม่เลือกตอบข้อใดเลย (ร้อยละ 6.5) ผู้ที่เห็นว่าเกิดจากการมีโอกาสล่อแหลมต่อการกระทำผิด ไม่มีกลไกทางวินัยควบคุมความประพฤติ (ร้อยละ 2.0) ส่วนที่เหลือเป็นผู้ที่เห็นว่าเกิดจากอบายมุขและความฟุ่มเฟือย (ร้อยละ 1.5) (ดูตารางที่ 15 ประกอบ)

ตารางที่ 15: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของการกระทำผิดวินัยที่ถูกเลือกเป็นลำดับที่ 1 (จำนวน 200 ราย)

สาเหตุของการกระทำผิดวินัย	จำนวน	ร้อยละ
- ความจำเป็นในการครองชีพ รายได้ไม่พอกับรายจ่าย รวมถึงภาระหนี้สินที่มีอยู่	111	55.5
- คุณภาพคนกับคุณภาพงานไม่สมดุลกันหรือปริมาณงานล้นมือ	43	21.5
- การสนับสนุนหรือสมยอมของผู้มาติดต่อขอรับบริการ รวมถึงการเสนอผลประโยชน์ให้	26	13.0
- ไม่เลือกตอบข้อใดเลย	13	6.5
- การมีโอกาasl่อแหลมต่อการกระทำผิด ไม่มีกลไกทางวินัยควบคุมความประพฤติ	4	2.0
- อบายมุขและความฟุ่มเฟือย	3	1.5
รวม	200	100.0

ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของการกระทำผิดวินัยลำดับที่ 2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่า สาเหตุของการกระทำผิดวินัยลำดับที่ 2 เกิดจากคุณภาพคนกับคุณภาพงานไม่สมดุลกันหรือปริมาณงานล้นมือ (ร้อยละ 50.5) รองลงมาเห็นว่าเกิดจากความจำเป็นในการครองชีพ รายได้ไม่พอกับรายจ่าย รวมถึงภาระหนี้สินที่มีอยู่ (ร้อยละ 18.0) ผู้ที่เห็นว่าเกิดจากการสนับสนุนหรือสมยอมของผู้มาติดต่อขอรับบริการ รวมถึงการเสนอผลประโยชน์ให้ (ร้อยละ 11.5) ผู้ที่ไม่เลือกตอบข้อใดเลย (ร้อยละ 6.5) ผู้ที่เห็นว่าเกิดจากเสียขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน (ร้อยละ 5.5) ผู้ที่เห็นว่าเกิดจากผู้บังคับบัญชาเรียกร้องกดดันให้กระทำผิดในการหาผลประโยชน์ให้ (ร้อยละ 3.0) ซึ่งเท่ากับผู้ที่เห็นว่าเกิดจากอบายมุขและความฟุ่มเฟือย ส่วนที่เหลือเป็นผู้ที่เห็นว่าผู้บังคับบัญชาหย่อนยานในการรักษาวินัย (ร้อยละ 2.0) (ดูตารางที่ 16 ประกอบ)

ตารางที่ 16: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุการกระทำผิดวินัยที่ถูกเลือกเป็นลำดับที่ 2 (จำนวน 200 ราย)

สาเหตุของการกระทำผิดวินัย	จำนวน	ร้อยละ
- คุณภาพคนกับคุณภาพงานไม่สมดุลกันหรือปริมาณงานล้นมือ	101	50.5
- ความจำเป็นในการครองชีพ รายได้ไม่พอกับรายจ่าย รวมถึงภาระหนี้สินที่มีอยู่	36	18.0
- การสนับสนุนหรือสมยอมของผู้มาติดต่อขอรับบริการ รวมถึงการเสนอผลประโยชน์ให้	23	11.5
- ไม่เลือกตอบข้อใดเลย	13	6.5
- เสียขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน	11	5.5
- ผู้บังคับบัญชาเรียกร้องกดดันให้กระทำผิดในการหาผลประโยชน์ให้	6	3.0
- อบายมุขและความฟุ่มเฟือย	6	3.0
- ผู้บังคับบัญชาหย่อนยานในการรักษาวินัย	4	2.0
รวม	200	100.0

ส่วนด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของการกระทำผิดวินัยลำดับที่ 3 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่า สาเหตุของการกระทำผิดวินัยลำดับที่ 3 เกิดจากการสนับสนุนหรือสมยอมของผู้มาติดต่อขอรับบริการ รวมถึงการเสนอผลประโยชน์ให้ (ร้อยละ 43.5) รองลงมาเห็นว่าเกิดจากคุณภาพคนกับคุณภาพงานไม่สมดุลกันหรือปริมาณงานล้นมือ (ร้อยละ 17.5) ผู้ที่เห็นว่าเกิดจากความจำเป็นในการครองชีพ รายได้ไม่พอกับรายจ่าย รวมถึงภาระหนี้สินที่มีอยู่ (ร้อยละ 11.5) ผู้ที่เห็นว่าเกิดจากผู้บังคับบัญชาเรียกร้องกดดันให้กระทำผิดในการหาผลประโยชน์ให้ (ร้อยละ 7.5) ผู้ที่ไม่เลือกตอบข้อใดเลย (ร้อยละ 6.5) ผู้ที่เห็นว่าเกิดจากเสียขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน (ร้อยละ 6.0) ผู้ที่เห็นว่าเกิดจากอบายมุขและความฟุ่มเฟือย (ร้อยละ 5.5) ส่วนที่เหลือเป็นผู้ที่เห็นว่าเกิดจากมีโอกาสร่ำรวยต่อกรกระทำผิด โดยไม่มีกลไกทางวินัยควบคุมความประพฤติ (ร้อยละ 2.0) (ดูตารางที่ 17 ประกอบ)

ตารางที่ 17: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุการกระทำผิดวินัยที่ถูกเลือกเป็นลำดับที่ 3 (จำนวน 200 ราย)

สาเหตุของการกระทำผิดวินัย	จำนวน	ร้อยละ
- การสนับสนุนหรือสมยอมของผู้มาติดต่อขอรับบริการ รวมถึงการเสนอผลประโยชน์ให้	87	43.5
- คุณภาพคนกับคุณภาพงานไม่สมดุลกันหรือปริมาณงานล้นมือ	35	17.5
- ความจำเป็นในการครองชีพ รายได้ไม่พอกับรายจ่าย รวมถึงภาระหนี้สินที่มีอยู่	23	11.5
- ผู้บังคับบัญชาเรียกร้องกดดันให้กระทำผิดในการหาผลประโยชน์ให้	15	7.5
- ไม่เลือกตอบข้อใดเลย	13	6.5
- เสียขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน	12	6.0
- อบายมุขและความฟุ่มเฟือย	11	5.5
- มีโอกาสร่ำรวยต่อกรกระทำผิด โดยไม่มีกลไกทางวินัยควบคุมความประพฤติ	4	2.0
รวม	200	100.0

4.3 ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ในเรื่องวินัยของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 18 ตารางแสดงระดับความคิดเห็น, ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม (จำนวน 200 ราย)

ข้อที่	ข้อความเกี่ยวกับระเบียบวินัย	ระดับความคิดเห็น										\bar{x}	S.D.
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่แน่ใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง			
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
1	การปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา เป็นสิ่งที่อาจหลีกเลี่ยงได้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในขณะนั้น	14	7.0	126	63.0	8	4.0	44	22.0	8	4.0	2.53	1.037
2	การละเลยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา หากไม่เป็นเหตุให้เกิดผลเสียต่อราชการก็สามารถทำได้	12	6.0	124	62.0	10	5.0	46	23.0	8	4.0	2.57	1.035
3	ท่านมีความเห็นต่อคำว่า "คำสั่งของผู้บังคับบัญชาเปรียบเสมือนเสียงจากสวรรค์" อย่างไร	8	4.0	32	16.0	64	32.0	80	40.0	16	8.0	2.68	0.971
4	ท่านยอมละเลยคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่มีชอบด้วยระเบียบแบบแผน แม้จะทำให้ท่านไม่ก้าวหน้าในอาชีพ	36	18.0	112	56.0	10	5.0	16	8.0	26	13.0	3.58	1.246

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความเกี่ยวกับระเบียบวินัย	ระดับความคิดเห็น										\bar{X}	S.D.
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่แน่ใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง			
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
5	ระเบียบการเคารพพระหว่างผู้ใหญ่ผู้น้อยในบางครั้งอาจจะเลยได้ หากผู้ใหญ่ท่านนั้นประพฤติตนไม่เหมาะสม	10	5.0	26	13.0	8	4.0	148	74.0	8	4.0	3.59	0.941
6	ท่านอาจยกเว้นไม่ทำความเคารพผู้บังคับบัญชาหากเป็นเวลานอกเหนือจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการ	2	1.0	62	31.0	4	2.0	98	49.0	34	17.0	3.5	1.13
7	ท่านสามารถปฏิบัติราชการตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาที่เห็นจากผู้บังคับบัญชาโดยตรงของท่านได้	22	11.0	158	79.0	4	2.0	14	7.0	2	1.0	3.92	0.704
8	ข้าราชการตำรวจควรปฏิบัติตามระเบียบการทำความเคารพโดยเคร่งครัด	68	34.0	96	48.0	0	0.0	32	16.0	4	2.0	3.96	10.79
9	ท่านควรให้ความช่วยเหลือปกป้องผู้ใต้บังคับบัญชา แม้ผู้ใต้บังคับบัญชาจะประพฤติผิดโดยเจตนาเพื่อแสดงภาวะผู้นำที่ดี	4	2.0	6	3.0	18	9.0	116	58.0	56	28.0	4.07	0.818

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความเกี่ยวกับระเบียบวินัย	ระดับความคิดเห็น										\bar{X}	S.D.
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่แน่ใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง			
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
10	ท่านควรยอมทำตามผู้อื่นแม้จะขัดกับระเบียบวินัยของข้าราชการตำรวจเพื่อสร้างการยอมรับ	0	0	4	2.0	10	5.0	146	73.0	40	20.0	4.11	0.565
11	ผู้บังคับบัญชาควรนำข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ผิดวินัยของตำรวจมาอบรมสั่งสอนข้าราชการในปกครองเพื่อไม่ให้เขาเป็นแบบอย่าง	40	20.0	106	53.0	4	2.0	50	25.0	0	0	3.68	1.06
12	เมื่อพบว่าข้าราชการตำรวจทำผิดระเบียบแบบแผนของทางราชการท่านควรรับรายงานให้ผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นทราบโดยทันที	18	9.0	154	77.0	26	13.0	2	1.0	0	0	3.94	0.508
13	ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากความเลินเล่อต่อหน้าที่ของท่าน หากสามารถแก้ไขได้แล้วก็ไม่ถือว่าเป็นผิดวินัย	24	12.0	100	50.0	20	10.0	52	26.0	4	2.0	2.56	1.064

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความเกี่ยวกับระเบียบวินัย	ระดับความคิดเห็น										\bar{x}	S.D.
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่แน่ใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง			
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
14	ท่านสามารถลงทะเบียนกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายได้ หากมีความจำเป็นเร่งด่วนส่วนตัว	0	0	58	29.0	6	3.0	96	48.0	40	20.0	3.59	1.108
15	ท่านยินดีปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายจนแล้วเสร็จ แม้จะไม่ได้รับเงินค่าล่วงเวลา	44	22.0	124	62.0	10	5.0	22	11.0	0	0	3.96	0.843
16	ข้าราชการตำรวจไม่ควรนำเวลาราชการไปใช้ประกอบอาชีพส่วนตัว	36	18.0	126	63.0	2	1.0	30	15.0	6	3.0	3.28	1.008
17	ท่านควรปกปิดข้อเท็จจริงเพื่อผลประโยชน์ของตัวเองหรือของกรมตำรวจ	4	2.0	60	30.0	24	12.0	100	50.0	12	6.0	2.3	1.023
18	ในบางกรณีท่านสามารถปิดบังข้อความที่ควรบอกได้โดยไม่ถือว่าเป็นการรายงานเท็จ	6	3.0	150	75.0	24	12.0	18	9.0	2	1.0	4.16	0.716
19	การกล่าวเท็จถึงแม้จะไม่ถูกจับได้ แต่ก็ยังเป็นสิ่งที่ไม่สมควรกระทำ	56	28.0	128	64.0	10	5.0	4	2.0	2	1.0	3.67	0.69

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความเกี่ยวกับระเบียบวินัย	ระดับความคิดเห็น										\bar{X}	S.D.
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่แน่ใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง			
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
20	การกล่าวเท็จเพื่อให้ตนพ้นผิดแม้จะเป็นการปกป้องตนเองก็ถือเป็นการทำผิดวินัย	18	9.0	134	67.0	12	6.0	36	18.0	0	0	3.67	0.875
21	ในการปฏิบัติหน้าที่บางครั้งท่านอาจต้องใช้กิริยาวาจาที่ไม่เหมาะสมถ้าผู้รับบริการแสดงพฤติกรรมไม่สบบอารมณ์ของท่าน	2	1.0	60	30.0	10	5.0	100	50.0	28	14.0	3.46	1.093
22	การใช้คำพูดและการให้บริการแก่ผู้รับบริการควรจะพิจารณาจากฐานะหรือตำแหน่งของผู้นั้นเป็นอันดับแรก	0	0	36	18.0	6	3.0	108	54.0	50	25.0	3.86	0.993
23	ข้าราชการตำรวจที่นำรถของทางราชการไปใช้ในงานส่วนตัวสมควรได้รับการลงโทษ	8	4.0	124	62.0	10	5.0	52	26.0	6	3.0	3.38	1.01
24	การเดินทางออกนอกเขตพื้นที่ประจำการของท่านจะต้องขออนุญาตจากผู้บังคับบัญชาก่อนทุกครั้ง	14	7.0	66	33.0	14	7.0	104	52.0	2	1.0	2.93	1.082

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความเกี่ยวกับระเบียบวินัย	ระดับความคิดเห็น										\bar{x}	S.D.
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่แน่ใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง			
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
25	การกระทำผิดวินัยเล็กน้อยสามารถงดเว้นการพิจารณาโทษทางวินัยได้	10	5.0	160	80.0	6	3.0	20	10.0	4	2.0	2.24	0.778
26	ท่านสามารถงดการลงโทษผู้ได้บังคับบัญชาได้ หากเป็นการกระทำที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์	44	22.0	98	49.0	48	24.0	40	20.0	0	0	2.27	1.021
27	หาที่ท่านพบว่าผู้ได้บังคับบัญชากระทำผิดวินัย แม้จะเป็นเรื่องเล็กน้อยท่านต้องตักเตือนสั่งสอนทุกครั้ง	62	31.0	124	62.0	6	3.0	8	4.0	0	0	4.2	0.68
28	การทำความผิดในทางอาญา แม้จะกระทำด้วยความประมาทก็ไม่ถือเป็นเหตุยกเว้นที่จะไม่ถูกดำเนินการทางวินัย	26	13.0	136	68.0	16	8.0	18	9.0	4	2.0	3.81	0.847
29	นอกเวลาปฏิบัติราชการ ข้าราชการตำรวจสามารถเสพสุราได้ แม้จะมีกิริยาที่ไม่สำรวมไปบ้าง	2	1.0	34	17.0	16	8.0	118	59.0	30	15.0	3.7	0.956

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความเกี่ยวกับระเบียบวินัย	ระดับความคิดเห็น										\bar{X}	S.D.
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่แน่ใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง			
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
30	หากการเสพยาเสพติดให้โทษของท่านไม่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่นก็ไม่ถือเป็นความผิด	2	1.0	6	3.0	4	2.0	126	63.0	62	31.0	4.2	0.709
31	ข้าราชการตำรวจที่มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษจะต้องได้รับโทษสูงกว่าบุคคลทั่วไปที่กระทำความผิด	66	33.0	120	60.0	6	3.0	2	1.0	6	3.0	4.19	0.798
32	ข้าราชการตำรวจที่เสพยาในขณะปฏิบัติหน้าที่หรือเมาสุราเสียราชการถือเป็นการทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โทษที่จะได้รับคือการปลดออกหรือไล่ออกแล้วแต่กรณี	30	15.0	144	72.0	16	8.0	8	4.0	2	1.0	3.96	0.693
33	ท่านอาจได้รับการยกเว้นโทษหากทำความเสียหายแก่ทรัพย์สินของทางราชการโดยประมาท	4	2.0	140	70.0	18	9.0	36	18.0	2	1.0	2.46	0.844
34	ท่านสามารถขับรถยนต์, จักรยานยนต์เพื่อปฏิบัติหน้าที่ได้โดยไม่ต้องมีใบอนุญาตขับขี่	4	2.0	80	40.0	6	3.0	96	48.0	14	7.0	3.18	1.102

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความเกี่ยวกับระเบียบวินัย	ระดับความคิดเห็น										\bar{x}	S.D.
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่แน่ใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง			
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
35	ท่านมีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อสิ่งของหลวงที่ท่านเบิกไปจากทางราชการให้อยู่ในสภาพเดิมเมื่อส่งคืน	24	12.0	160	80.0	8	4.0	8	4.0	0	0	4	0.567
36	การพกพาอาวุธปืนของทางราชการหลังปฏิบัติหน้าที่เสร็จสิ้นแล้ว หากอาวุธปืนนั้นเกิดสูญหายไป ข้าราชการตำรวจผู้นั้นต้องได้รับการพิจารณาความผิด	26	13.0	98	49.0	2	1.0	74	37.0	0	0	3.38	1.114
37	ผู้ได้บังคับบัญชาสามารถใช้พลังกลุ่มบีบบังคับผู้บังคับบัญชาให้ปฏิบัติตามได้ เพราะถือเป็นเสียงส่วนใหญ่	0	0	2	1.0	12	6.0	126	63.0	60	30.0	4.22	0.594
38	เราควรปฏิบัติตามมติของกลุ่มเพื่อนร่วมงานแม้จะไม่ถูกระเบียบข้อบังคับของราชการ	0	0	40	20.0	14	7.0	110	55.0	36	18.0	3.71	0.985

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความเกี่ยวกับระเบียบวินัย	ระดับความคิดเห็น										\bar{x}	S.D.
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่แน่ใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง			
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
39	ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปที่ควบคุมการปฏิบัติงานจะต้องถูกพิจารณาโทษด้วยเสมอหากมีการตรวจพบความผิดของผู้ใต้บังคับบัญชา	18	9.0	140	70.0	16	8.0	22	11.0	4	2.0	3.73	0.849
40	การนำมาตรการควบคุมความประพฤติและเสริมสร้างวินัยข้าราชการตำรวจมาใช้ นั้น มีความเหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบันนี้แล้ว	26	13.0	148	74.0	18	9.0	6	3.0	2	1.0	3.95	0.655
รวม												3.51	0.371

ในส่วนของคุณสมบัติเกี่ยวกับความรู้ทางด้านวินัยของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ตามตารางที่ 18 นั้น แสดงให้เห็นถึงระดับความคิดเห็น, ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อความเกี่ยวกับระเบียบวินัยจำนวนทั้งสิ้น 40 ข้อ โดยจะมีทั้งข้อความเชิงบวกและข้อความเชิงลบสลับกันไปอย่างละ 20 ข้อความ เพื่อที่สามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยโดยรวม ทำให้ทราบถึงระดับความรู้ทางด้านวินัยของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 200 รายดังกล่าว

สำหรับการให้คะแนนในข้อความเชิงบวกและข้อความเชิงลบนั้น ผู้วิจัยได้แบ่งเกณฑ์การให้คะแนนไว้ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมายเชิงบวก	การแปลความหมายเชิงลบ
1.0 - 1.8	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.9 - 2.6	ไม่เห็นด้วย	เห็นด้วย
2.7 - 3.4	ไม่แน่ใจ	ไม่แน่ใจ
3.5 - 4.2	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
4.3 - 5.0	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

จากผลการศึกษา เมื่อนำข้อมูลที่เกิดขึ้นรวบรวมได้มาทำการวิเคราะห์แล้ว พบว่า ค่าเฉลี่ยโดยรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 200 ราย มีค่าอยู่ที่ระดับ 3.51 แต่เนื่องจากข้อคำถามในแบบสอบถามส่วนที่ 1 ซึ่งผู้วิจัยได้สอบถามถึงระดับความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับวินัยข้าราชการตำรวจของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยได้แบ่งระดับความรู้ความเข้าใจออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนั้น เพื่อให้สามารถนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาใช้ในการจัดกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามตามระดับความรู้ทางด้านวินัยของข้าราชการตำรวจ ผู้วิจัยจึงขอแบ่งระดับคะแนนตามพิสัย ซึ่งผลการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับคะแนนความรู้ทางด้านวินัยของข้าราชการตำรวจอยู่ในช่วง 2.34 - 3.67 (ร้อยละ 66.0) ส่วนที่เหลือมีระดับคะแนนความรู้ทางด้านวินัยของข้าราชการตำรวจอยู่ในช่วง 3.68 - 5.00 (ร้อยละ 34.0)

ดังนั้น จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 200 ราย ดังกล่าว เป็นผู้มีความรู้ทางด้านวินัยของข้าราชการตำรวจอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมากนั่นเอง (ดูตารางที่ 19 ประกอบ)

ตารางที่ 19: ตารางแสดงการจัดระดับความรู้ทางด้านวินัยข้าราชการตำรวจของผู้ตอบแบบสอบถาม (จำนวน 200 ราย)

ระดับคะแนน	จำนวน	ร้อยละ
1.00 - 2.33	0	0
2.34 - 3.67	132	66.0
3.68 - 5.00	68	34.0

4.4 ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอนำเสนอโดยแบ่งออกเป็น 6 หัวข้อย่อย ตามจำนวนตัวแปรอันเป็นสาเหตุในการกระทำผิดวินัยของข้าราชการตำรวจ โดยตัวแปร 3 ตัวแรก ซึ่งได้แก่ สาเหตุด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจ, สาเหตุด้านสวัสดิการที่ได้รับจากทางราชการ และสาเหตุด้านผลประโยชน์จากกลุ่มอิทธิพล ผู้วิจัยได้นำเสนอในรูปแบบของตาราง แจกแจงความถี่ประกอบความเรียง ส่วนตัวแปร 3 ตัวหลัง ได้แก่ สาเหตุด้านลักษณะงาน, สาเหตุด้านระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับของหน่วยงาน และสาเหตุด้านความมั่งคั่งของผู้บังคับบัญชานั้น ผู้วิจัยจะนำเสนอในรูปแบบของตารางแสดงระดับความคิดเห็น, ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.4.1 สาเหตุด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจ

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้สุทธิภายในครอบครัวต่อเดือนอยู่ระหว่าง 5,001 - 10,000 บาท (ร้อยละ 48.5) รองลงมาเป็นผู้ที่มีรายได้มากกว่า 15,000 บาทขึ้นไป (ร้อยละ 28.0) และผู้ที่มีรายได้ไม่เกิน 5,000 บาท (ร้อยละ 13.0) ส่วนผู้มีรายได้อยู่ระหว่าง 10,001 - 15,000 บาท มีจำนวนน้อยที่สุด (ร้อยละ 10.5) (ดูตารางที่ 20 ประกอบ)

ตารางที่ 20: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามรายได้สุทธิภายในครอบครัวต่อเดือน (จำนวน 200 ราย)

รายได้ต่อเดือน	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เกิน 5,000 บาท	26	13.0
ระหว่าง 5,001 - 10,000 บาท	97	48.5
ระหว่าง 10,001 - 15,000 บาท	21	10.5
มากกว่า 15,000 บาทขึ้นไป	56	28.0
รวม	200	100.0

ในด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับความเพียงพอของรายได้ต่อเดือน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่ารายได้ต่อเดือนยังไม่เพียงพอ (ร้อยละ 46.5) รองลงมาเห็นว่าเพียงพอแต่ไม่มีโอกาสเก็บออม (ร้อยละ 29.0) และผู้ที่เห็นว่าบางครั้งก็พอ บางครั้งก็ไม่พอ (ร้อยละ 18.5) ส่วนผู้ที่เห็นว่ารายได้ต่อเดือนเพียงพอและสามารถเก็บออมได้มีจำนวนน้อยที่สุด (ร้อยละ 6.0) (ดูตารางที่ 21 ประกอบ)

ตารางที่ 21: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับความเพียงพอของรายได้ต่อเดือน (จำนวน 200 ราย)

ความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เพียงพอเลย	93	46.5
บางครั้งก็พอ บางครั้งก็ไม่พอ	37	18.5
เพียงพอแต่ไม่มีโอกาสเก็บออม	58	29.0
เพียงพอและสามารถเก็บออมได้	12	6.0
รวม	200	100.0

ในด้านรายได้พิเศษที่นอกเหนือจากเงินเดือน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้จากเงินค่าตอบแทนพิเศษจากการปฏิบัติหน้าที่เฉพาะด้าน (ร้อยละ 56.5) รองลงมาเป็นผู้ที่ไม่มีรายได้พิเศษ (ร้อยละ 15.0) ผู้ที่มีรายได้จากอาชีพเสริมอื่นๆ (ร้อยละ 13.5) ผู้ที่มีรายได้จากเงินค่าเบี้ยเลี้ยงในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ (ร้อยละ 13.0) มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่มีรายได้พิเศษจากเงินค่าทำงานล่วงเวลา (ร้อยละ 2.0) (ดูตารางที่ 22 ประกอบ)

ตารางที่ 22: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามรายได้พิเศษที่นอกเหนือจากเงินเดือน (จำนวน 200 ราย)

ประเภทของรายได้พิเศษ	จำนวน	ร้อยละ
เงินค่าเบี้ยเลี้ยงในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ	26	13.0
เงินค่าทำงานล่วงเวลา	4	2.0
เงินค่าตอบแทนพิเศษในการปฏิบัติหน้าที่เฉพาะด้าน	113	56.5
รายได้จากอาชีพเสริมอื่นๆ	27	13.5
ไม่มีรายได้พิเศษ	30	15.0
รวม	200	100.0

ในด้านภาระหนี้สินที่ต้องรับผิดชอบ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีภาระหนี้สินที่ต้องรับผิดชอบ (ร้อยละ 86.5) ส่วนที่เหลือเป็นผู้ไม่มีภาระหนี้สินที่ต้องรับผิดชอบ (ร้อยละ 13.5) (ดูตารางที่ 23 ประกอบ)

ตารางที่ 23: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามภาระหนี้สินที่ต้องรับผิดชอบ (จำนวน 200 ราย)

ภาระหนี้สิน	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีภาระหนี้สินที่ต้องรับผิดชอบ	27	13.5
มีภาระหนี้สินที่ต้องรับผิดชอบ	173	86.5
รวม	200	100.0

4.4.2 สาเหตุด้านสวัสดิการที่ได้รับจากทางราชการ

ในด้านสภาพของที่พักอาศัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในแฟลตหรือบ้านพักของทางราชการ (ร้อยละ 75.5) รองลงมาเป็นผู้พักอาศัยอยู่บ้านเช่า (ร้อยละ 14.5) ผู้ที่พักอาศัยอยู่บ้านส่วนตัว (ร้อยละ 5.5) ส่วนที่เหลือเป็นผู้พักอาศัยอยู่กับญาติหรือคนรู้จักโดยไม่เสียค่าเช่า (ร้อยละ 4.5) (ดูตารางที่ 24 ประกอบ)

ตารางที่ 24: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามสภาพของที่พักอาศัย (จำนวน 200 ราย)

สภาพของที่พักอาศัย	จำนวน	ร้อยละ
บ้านส่วนตัว	11	5.5
แฟลตหรือบ้านพักของทางราชการ	151	75.5
บ้านเช่า	29	14.5
อาศัยอยู่กับญาติหรือคนรู้จักโดยไม่เสียค่าเช่า	9	4.5
รวม	200	100.0

ด้านระดับความเข้าใจในสิทธิเกี่ยวกับสวัสดิการ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความเข้าใจบ้าง ไม่เข้าใจบ้าง (ร้อยละ 52.5) รองลงมาเป็นผู้ที่รู้และเข้าใจถึงสิทธิต่างๆ เป็นอย่างดี (ร้อยละ 32.0) ส่วนที่เหลือเป็นผู้ที่ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 15.5) (ดูตารางที่ 25 ประกอบ)

ตารางที่ 25: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามระดับของความเข้าใจในสิทธิเกี่ยวกับสวัสดิการ (จำนวน 200 ราย)

ระดับความเข้าใจ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่แน่ใจ	31	15.5
เข้าใจบ้าง ไม่เข้าใจบ้าง	105	52.5
รู้และเข้าใจถึงสิทธิต่างๆ เป็นอย่างดี	64	32.0
รวม	200	100.0

ในด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับขั้นตอนในการขอรับสิทธิต่างๆ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่ามีขั้นตอนที่ยุ่งยากและใช้เวลานาน (ร้อยละ 69.5) รองลงมาเป็นผู้ที่เห็นว่าต้องคอยติดตามสอบถามทุกระยะ (ร้อยละ 20.5) และผู้ที่เห็นว่าใช้ระยะเวลาพอสมควร (ร้อยละ 10.0) ส่วนความคิดเห็นที่ว่ามีความสะดวกและรวดเร็ว นั้น ไม่มีผู้ใดตอบเลย (ดูตารางที่ 26 ประกอบ)

ตารางที่ 26: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับขั้นตอนในการขอรับสิทธิต่างๆ (จำนวน 200 ราย)

ความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
มีขั้นตอนที่ยุ่งยากและใช้เวลานาน	139	69.5
ต้องคอยติดตามสอบถามทุกระยะ	41	20.5
ใช้ระยะเวลาพอสมควร	20	10.0
มีความสะดวกและรวดเร็ว	0	0
รวม	200	100.0

ในด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับสวัสดิการที่ได้รับจากทางราชการ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความเห็นว่าสวัสดิการที่ได้รับยังไม่เพียงพอกับความต้องการ (ร้อยละ 78.5) ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 21.5 มีความเห็นว่าเพียงพอกับความต้องการแล้ว (ดูตารางที่ 27 ประกอบ)

ตารางที่ 27: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับสวัสดิการที่ได้รับจากทางราชการ (จำนวน 200 ราย)

ความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เพียงพอกับความต้องการ	157	78.5
เพียงพอกับความต้องการ	43	21.5
รวม	200	100.0

4.4.3 สาเหตุด้านผลประโยชน์จากกลุ่มอิทธิพล

ในด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ถูกใช้อ้างถึงเพื่อบังคับให้ข้าราชการตำรวจกระทำผิดวินัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความเห็นว่าผู้บังคับบัญชาถูกใช้อ้างถึงมากที่สุด (ร้อยละ 52.5) รองลงมาเป็นผู้มาติดต่อหรือผู้ขอรับบริการ (ร้อยละ 33.5) และตัวข้าราชการตำรวจผู้ตอบแบบสอบถามเอง (ร้อยละ 12.5) มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่เห็นว่าญาติพี่น้องถูกใช้อ้างถึงมากที่สุด (ร้อยละ 1.5) (ดูตารางที่ 28 ประกอบ)

ตารางที่ 28: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ถูกใช้อ้างถึงเพื่อบังคับให้ข้าราชการตำรวจกระทำผิดวินัย (จำนวน 200 ราย)

ประเภท	จำนวน	ร้อยละ
ผู้บังคับบัญชา	105	52.5
ผู้มาติดต่อหรือผู้ขอรับบริการ	67	33.5
ญาติพี่น้อง	3	1.5
ตัวผู้ตอบแบบสอบถามเอง	25	12.5
รวม	200	100.0

ในด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบจากกลุ่มอิทธิพลที่มีต่อการปฏิบัติหน้าที่ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความเห็นว่ามีผลกระทบมาก (ร้อยละ 50.5) รองลงมาเห็นว่าไม่มีผลกระทบเลย (ร้อยละ 29.5) ส่วนผู้ที่เห็นว่ามีผลกระทบบ้างขึ้นอยู่กับกรณี มีจำนวนน้อยที่สุด (ร้อยละ 20.0) (ดูตารางที่ 29 ประกอบ)

ตารางที่ 29: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบจากกลุ่มอิทธิพลที่มีต่อการปฏิบัติหน้าที่ (จำนวน 200 ราย)

ลักษณะของผลกระทบ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีผลกระทบเลย	59	29.5
มีผลกระทบบ้างขึ้นอยู่กับกรณี	40	20.0
มีผลกระทบมาก	101	50.5
รวม	200	100.0

ในด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับสายงานที่เชื้ออำนาจต่อการได้รับผลประโยชน์มากที่สุด พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่าสายงานสืบสวนเป็นสายงานที่เชื้ออำนาจต่อการได้รับผลประโยชน์มากที่สุด (ร้อยละ 43.0) รองลงมาเป็นสายงานป้องกันปราบปราม (ร้อยละ 22.0) สายงานจราจร (ร้อยละ 19.5) และสายงานสอบสวน (ร้อยละ 8.5) ส่วนสายงานธุรการมีจำนวนน้อยที่สุด (ร้อยละ 7.0) (ดูตารางที่ 30 ประกอบ)

ตารางที่ 30: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับสายงานที่เชื้ออำนาจต่อการได้รับผลประโยชน์มากที่สุด (จำนวน 200 ราย)

สายงาน	จำนวน	ร้อยละ
งานป้องกันปราบปราม	44	22.0
งานสอบสวน	17	8.5
งานสืบสวน	86	43.0
งานจราจร	39	19.5
งานธุรการ	14	7.0
รวม	200	100.0

ในด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของระดับการลงทัณฑ์ข้าราชการตำรวจกับประเภทความผิดที่ได้กระทำ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่าบางประเภทเหมาะสม บางประเภทไม่เหมาะสม (ร้อยละ 48.0) รองลงมาเห็นว่ายังไม่เหมาะสม สมควรปรับปรุง (ร้อยละ 32.0) ส่วนผู้ที่เห็นว่าเหมาะสมดีแล้ว มีจำนวนน้อยที่สุด (ร้อยละ 20.5) (ดูตารางที่ 31 ประกอบ)

ตารางที่ 31: ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของระดับการลงทัณฑ์ข้าราชการตำรวจกับประเภทความผิดที่ได้กระทำ (จำนวน 200 ราย)

ความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสมดีแล้ว	41	20.5
บางประเภทเหมาะสม บางประเภทไม่เหมาะสม	96	48.0
ยังไม่เหมาะสม สมควรปรับปรุง	63	31.5
รวม	200	100.0

4.4.4 สาเหตุด้านลักษณะงาน

สำหรับการให้คะแนนในข้อความเชิงบวกและข้อความเชิงลบนั้น ผู้วิจัยขอแบ่งเกณฑ์การให้คะแนนไว้ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมายเชิงบวก	การแปลความหมายเชิงลบ
1 - 1.8	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.9 - 2.6	ไม่เห็นด้วย	เห็นด้วย
2.7 - 3.4	ไม่แน่ใจ	ไม่แน่ใจ
3.5 - 4.2	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
4.3 - 5.0	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุด้านลักษณะงานในระดับไม่แน่ใจ ($\bar{X}=2.67$) โดยแสดงความคิดเห็นต่อข้อความเชิงบวกในระดับไม่แน่ใจ ($\bar{X}=2.98$) และแสดงความคิดเห็นต่อข้อความเชิงลบในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}=2.56$) จะเห็นได้ว่าระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงคือ ข้อที่ 3 ท่านคิดว่างานที่ท่านได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบนั้นเกินความสามารถของท่านที่จะปฏิบัติได้ ระดับความคิดเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่แน่ใจกับข้อความเชิงลบ ($\bar{X}=3.11$) ข้อที่ 4 ท่านคิดว่างานที่ท่านรับผิดชอบอยู่มีความเป็นอิสระในการปฏิบัติที่เหมาะสมแล้ว ระดับความคิดเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่แน่ใจกับข้อความเชิงบวก ($\bar{X}=2.98$) ข้อที่ 2 ท่านรู้สึกว่างานที่ท่านได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาทำให้ท่านเกิดความเครียด ระดับความคิดเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับเห็นด้วยกับข้อความเชิงลบ ($\bar{X}=2.35$) และข้อที่ 1 ท่านรู้สึกว่าปริมาณงานในหน่วยงานของท่านมีมาก ไม่สมดุลกับจำนวนผู้ปฏิบัติ ระดับความคิดเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับเห็นด้วยกับข้อความเชิงลบ ($\bar{X}=2.23$) (ดูตารางที่ 32 ประกอบ)

ตารางที่ 32: ตารางแสดงระดับความคิดเห็น, ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม (จำนวน 200 ราย)

ข้อที่	ข้อความเกี่ยวกับสาเหตุ	ระดับความคิดเห็น										\bar{X}	S.D.
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่แน่ใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง			
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
1	ท่านรู้สึกว่ามีปริมาณงานในหน่วยงานของท่านมีมาก ไม่สมดุลกับจำนวนผู้ปฏิบัติ(-)	86	43.0	54	27.0	4	2.0	40	20.0	16	8.0	2.23	1.388
2	ท่านรู้สึกว่างานที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาทำให้ท่านเกิดความเครียด(-)	84	42.0	42	21.0	12	6.0	44	22.0	18	9.0	2.35	1.434
3	ท่านคิดว่างานที่ท่านได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบนั้นเกินความสามารถของท่านที่จะปฏิบัติได้ (-)	2	1.0	88	44.0	10	5.0	86	43.0	14	7.0	3.11	1.088
4	ท่านคิดว่างานที่ท่านรับผิดชอบอยู่มีความเป็นอิสระในการปฏิบัติที่เหมาะสมแล้ว(+)	4	2.0	84	42.0	20	10.0	88	44.0	4	2.0	2.98	1.012
รวม												2.67	1.231

หมายเหตุ \bar{X}_{n1} หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุด้านลักษณะงานที่เป็นข้อความเชิงบวก ($\bar{X}_{n1} = 2.98$)
 \bar{X}_{n2} หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุด้านลักษณะงานที่เป็นข้อความเชิงลบ ($\bar{X}_{n2} = 2.56$)

4.4.5 สาเหตุด้านระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับของหน่วยงาน

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุด้านระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับของหน่วยงานในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}=3.51$) โดยแสดงความคิดเห็นต่อข้อความเชิงบวกในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}=3.44$) ส่วนการแสดงความคิดเห็นต่อข้อความเชิงลบไม่มี จะเห็นได้ว่าระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูง คือ ข้อที่ 2 ในบางครั้งท่านอาจจะต้องหลีกเลี่ยงระเบียบแบบแผนซึ่งขาดความยืดหยุ่นไปบ้างเพื่อความถูกต้องในข้อเท็จจริง ระดับความคิดเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับเห็นด้วยกับข้อความเชิงบวก ($\bar{X}=3.84$) ข้อที่ 3 ท่านคิดว่าเมื่อท่านฝ่าฝืนระเบียบกฎเกณฑ์จะต้องถูกลงโทษแล้ว ท่านจะไม่กระทำผิดซ้ำอีกแม้จะมีช่องโอกาสให้กระทำได้ ระดับความคิดเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับเห็นด้วยกับข้อความเชิงบวก ($\bar{X}=3.71$) ข้อที่ 4 ท่านคิดว่าระดับทัศนคติที่ได้รับเมื่อมีการฝ่าฝืนระเบียบกฎเกณฑ์ของทางราชการมีความเหมาะสมสำหรับใช้ในการควบคุมความประพฤติของข้าราชการตำรวจแล้ว ระดับความคิดเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับเห็นด้วยกับข้อความเชิงบวก ($\bar{X}=3.44$) และข้อที่ 1 ท่านคิดว่าระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับต่างๆ ที่ใช้อยู่ในหน่วยงานของท่านมีความเหมาะสม และชัดเจนในการปฏิบัติดีแล้ว ระดับความคิดเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่แน่ใจกับข้อความเชิงบวก ($\bar{X}=2.77$) (ดูตารางที่ 33 ประกอบ)

ตารางที่ 33: ตารางแสดงระดับความคิดเห็น, ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม (จำนวน 200 ราย)

ข้อที่	ข้อความเกี่ยวกับสาเหตุ	ระดับความคิดเห็น										\bar{X}	S.D.
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่แน่ใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง			
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
1	ท่านคิดว่าระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับต่างๆ ที่ใช้อยู่ในหน่วยงานของท่านมีความเหมาะสมและชัดเจนในการปฏิบัติดีแล้ว (+)	38.	19.0	50	25.0	12	6.0	28	14.0	72	36.0	2.77	1.597
2	ในบางครั้งท่านอาจจะต้องหลีกเลี่ยงระเบียบแบบแผนซึ่งขาดความยืดหยุ่นไปบ้างเพื่อความถูกต้องในข้อเท็จจริง (+)	32	16.0	132	66.0	8	4.0	28	14.0	0	0	3.84	0.859
3	ท่านคิดว่าเมื่อท่านฝ่าฝืนระเบียบกฎเกณฑ์จนต้องถูกลงโทษแล้ว ท่านจะไม่กระทำผิดซ้ำอีก แม้จะมีช่องโอกาสให้กระทำได้ (+)	22	11.0	132	66.0	12	6.0	34	17.0	0	0	3.71	0.877
4	ท่านคิดว่าระดับทัศนคติที่ได้รับเมื่อมีการฝ่าฝืนระเบียบกฎเกณฑ์ของทางราชการมีความเหมาะสมสำหรับใช้ในการควบคุมความประพฤติของข้าราชการตำรวจแล้ว (+)	32	16.0	90	45.0	14	7.0	62	31.0	2	1.0	3.44	1.119
รวม												3.51	0.371

4.4.6 สาเหตุด้านความยุติธรรมของผู้บังคับบัญชา

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุด้านความยุติธรรมของผู้บังคับบัญชาในระดับไม่เห็นด้วย ($\bar{X}=2.45$) โดยแสดงความคิดเห็นต่อข้อความเชิงบวกในระดับไม่แน่ใจ ($\bar{X}=2.81$) และแสดงความคิดเห็นต่อข้อความเชิงลบในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}=2.09$) จะเห็นได้ว่าระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูง คือ ข้อที่ 3 หากมีการพิจารณาทัศนคติทางวินัยแล้ว ผู้บังคับบัญชาของท่านจะใช้เหตุผลในการพิจารณามากกว่าใช้อารมณ์ส่วนตัว ระดับความคิดเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่แน่ใจกับข้อความเชิงบวก ($\bar{X}=2.87$) ข้อที่ 2 ผู้บังคับบัญชาของท่านจะพิจารณาความดีความชอบด้วยความเป็นธรรมโดยดูจากผลงานมากกว่าใช้ความพอใจส่วนตัว ระดับความคิดเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่แน่ใจกับข้อความเชิงบวก ($\bar{X}=2.84$) ข้อที่ 1 ท่านคิดว่าผู้บังคับบัญชาของท่านให้ความเป็นธรรมกับผู้ใต้บังคับบัญชาทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ระดับความคิดเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่แน่ใจกับข้อความเชิงบวก ($\bar{X}=2.73$) ข้อที่ 4 ท่านรู้สึกว่าผู้บังคับบัญชาของท่านมีความเข้มงวดในเรื่องการปฏิบัติงานมากเกินไป ระดับความคิดเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่แน่ใจกับข้อความเชิงลบ ($\bar{X}=2.65$) ข้อที่ 6 หากผู้ใดให้ผลประโยชน์ตอบแทนต่อผู้บังคับบัญชาก็มักจะได้รับพิจารณาเป็นกรณีพิเศษ ระดับความคิดเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับเห็นด้วยกับข้อความเชิงลบ ($\bar{X}=1.82$) และข้อที่ 5 ท่านคิดว่าการพิจารณาโยกย้ายยังไม่เป็นธรรมเท่าที่ควร ระดับความคิดเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับเห็นด้วยกับข้อความเชิงลบ ($\bar{X}=1.81$) (ดูตารางที่ 34 ประกอบ)

ตารางที่ 34: ตารางแสดงระดับความคิดเห็น, ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม (จำนวน 200 ราย)

ข้อที่	ข้อความเกี่ยวกับสาเหตุ	ระดับความคิดเห็น										\bar{X}	S.D.
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่แน่ใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง			
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
1	ท่านคิดว่าผู้บังคับบัญชาของท่านให้ความเป็นธรรมกับผู้บังคับบัญชาทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน (+)	34	17.0	50	25.0	10	5.0	40	20.0	66	33.0	2.73	1.546
2	ผู้บังคับบัญชาของท่านจะพิจารณาความดีความชอบด้วยความเป็นธรรมโดยดูจากผลงานมากกว่าให้ความพอใจส่วนตัว (+)	44	22.0	40	20.0	18	9.0	36	18.0	62	31.0	2.84	1.577
3	หากมีการพิจารณาทัณฑ์ทางวินัยแล้ว ผู้บังคับบัญชาของท่านจะใช้เหตุผลในการพิจารณามากกว่าใช้อารมณ์ส่วนตัว (+)	44	22.0	48	24.0	10	5.0	34	17.0	64	32.0	2.87	1.602
4	ท่านรู้สึกว่าผู้บังคับบัญชาของท่านมีความเข้มงวดในเรื่องการปฏิบัติงานมากเกินไป (-)	4	2.0	120	60.0	22	11.0	50	25.0	4	2.0	2.65	0.944
5	ท่านคิดว่าการศึกษาโยกย้ายยังไม่เป็นธรรมเท่าที่ควร (-)	76	38.0	98	49.0	14	7.0	12	6.0	0	0	1.81	0.811
6	หากผู้ใต้ให้ผลประโยชน์ตอบแทนต่อผู้บังคับบัญชาก็มักจะได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษ (-)	80	40.0	94	47.0	14	7.0	6	3.0	6	3.0	1.82	0.912
รวม												2.45	1.232

หมายเหตุ \bar{X}_{11} หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุด้านความยุติธรรมของผู้บังคับบัญชาที่เป็นข้อความเชิงบวก ($\bar{X}_{11} = 2.81$)

\bar{X}_{22} หมายถึง ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุด้านความยุติธรรมของผู้บังคับบัญชาที่เป็นข้อความเชิงลบ ($\bar{X}_{22} = 2.09$)

4.5 ความสัมพันธ์ระหว่างกันของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรนี้ เป็นการทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ทั้งหมด 7 ข้อ ซึ่งการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้ง 7 ตัวแปรตามกรอบแนวความคิดในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เมตริกซ์ความสัมพันธ์ในการอธิบายแสดงความสัมพันธ์ระหว่างกันของตัวแปรอิสระ โดยเมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (X_1, \dots, X_7) ด้วยกันแล้ว ตัวแปรอิสระแต่ละตัวจะมีอิทธิพลหรือมีความเกี่ยวข้องกับตัวแปรอื่นๆ อย่างไร จากผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างกันของตัวแปรอิสระที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .001 ตัวแปรมีความสัมพันธ์กันระดับสูง 4 คู่ เนื่องจากค่าสหสัมพันธ์หรือค่าความสัมพันธ์ (r) มีค่าเกิน 0.5 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระดังกล่าวมีดังต่อไปนี้

1) ความสัมพันธ์คู่แรกคือ X_1 และ X_5 อธิบายได้ว่า ค่าความสัมพันธ์เป็นบวก เพราะฉะนั้น ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นว่า รายได้และค่าตอบแทนอื่นๆ มีผลต่อการกระทำ ความผิดทางวินัย และมีความคิดเห็นว่า ระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับของหน่วยงาน มีผลต่อการกระทำ ความผิดทางวินัยด้วยเช่นกัน ($r=.699$) โดยมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .001 มีค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ในระดับสูงในทิศทางบวก

2) ความสัมพันธ์คู่ที่สองคือ X_2 และ X_4 อธิบายได้ว่า ค่าความสัมพันธ์เป็นบวก เพราะฉะนั้น ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นว่า ภาระหนี้สินในปัจจุบัน มีผลต่อการกระทำ ความผิดทางวินัย และมีความคิดเห็นว่า ลักษณะงาน มีผลต่อการกระทำ ความผิดทางวินัยด้วยเช่นกัน ($r=.641$) โดยมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .001 มีค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ในระดับสูงในทิศทางบวก

3) ความสัมพันธ์คู่ที่สามคือ X_3 และ X_7 อธิบายได้ว่า ค่าความสัมพันธ์เป็นบวก เพราะฉะนั้น ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นว่า สวัสดิการที่ได้รับจากทางราชการ มีผลต่อการกระทำ ความผิดทางวินัย และมีความคิดเห็นว่า ผลประโยชน์จากกลุ่มอิทธิพล มีผลต่อการกระทำ ความผิดทางวินัยด้วยเช่นกัน ($r=.536$) โดยมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .001 มีค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ในระดับสูงในทิศทางบวก

4) ความสัมพันธ์คู่สุดท้ายคือ X_6 และ X_7 อธิบายได้ว่า ค่าความสัมพันธ์เป็นบวก เพราะฉะนั้น ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นว่า ความยุติธรรมของผู้บังคับบัญชา มีผลต่อการกระทำ ความผิดทางวินัย และมีความคิดเห็นว่า ผลประโยชน์จากกลุ่มอิทธิพล มีผลต่อการ

กระทำความผิดทางวินัยด้วยเช่นกัน ($r=.702$) โดยมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .001 มีค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ในระดับสูงในทิศทางบวก (ดูตารางที่ 35)

ตารางที่ 35: ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างกันของตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษาภาพรวม

	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇
X ₁	1.000						
X ₂	-.533	1.000					
X ₃	.592*	-.463	1.000				
X ₄	-.536	.641**	-.611	1.000			
X ₅	.699**	-.594	.657*	-.743	1.000		
X ₆	.362	-.463	.338	-.410	.486	1.000	
X ₇	.532*	-.545	.536**	-.626	.686*	.702**	1.000

หมายเหตุ ** หมายถึง ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

* หมายถึง ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

X₁ หมายถึง รายได้และค่าตอบแทนอื่น ๆ

X₂ หมายถึง ภาระหนี้สินในปัจจุบัน

X₃ หมายถึง สวัสดิการที่ได้รับจากทางราชการ

X₄ หมายถึง ลักษณะงาน

X₅ หมายถึง ระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับของหน่วยงาน

X₆ หมายถึง ความยุติธรรมของผู้บังคับบัญชา

X₇ หมายถึง ผลประโยชน์จากกลุ่มอิทธิพล

4.6 การพิสูจน์สมมติฐานของการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 1 "ข้าราชการตำรวจที่มีรายได้สุทธิต่ำ มีแนวโน้มในการกระทำ ความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่มีรายได้สุทธิสูง"

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ที่มีรายได้สุทธิต่ำ จะมีแนวโน้มในการกระทำ ความผิดทางวินัย ประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมาก (ร้อยละ 59.7) ในทางกลับกัน ผู้ที่มีรายได้สุทธิสูง จะมีแนวโน้มในการกระทำ ความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่า (ร้อยละ 7.1) เพื่อที่จะทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ที่กำหนดไว้ว่า "ข้าราชการตำรวจที่มีรายได้สุทธิต่ำ มีแนวโน้มในการกระทำ ความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่า ข้าราชการตำรวจที่มีรายได้สุทธิสูง" ผู้วิจัยจึงทดสอบด้วยค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่ระดับนัยสำคัญทาง สถิติ 0.05 ปรากฏว่ามีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.00 ซึ่งต่ำกว่า 0.05 แสดงว่ามีความแตกต่าง กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจกล่าวได้ว่า "ข้าราชการตำรวจที่มีรายได้สุทธิต่ำ มีแนวโน้มใน การกระทำ ความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจ ที่มีรายได้สุทธิสูงจริง" ดังนั้น จึงไม่ปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ (ดูตารางที่ 36 ประกอบ)

ตารางที่ 36: ตารางแสดงค่าร้อยละของรายได้สุทธิภายในครอบครัวต่อเดือน จำแนกตามระดับ ทัศนคติที่ได้รับจากการกระทำ ความผิดทางวินัยของกลุ่มตัวอย่าง

รายได้สุทธิภายใน ครอบครัว/เดือน	ระดับทัศนคติ			รวม
	ภาคทัศน์	กักยาม	กักขัง	
ไม่เกิน 15,000 บาท (รายได้สุทธิต่ำ)	26 (11.1)	42 (29.2)	86 (59.7)	144 (100.0)
มากกว่า 15,000 บาทขึ้นไป (รายได้สุทธิสูง)	38 (67.9)	14 (25.0)	4 (7.1)	56 (100.0)

ค่าสถิติ $\chi^2 = 73.108$ $df = 1$
 Sig = .000 Gamma = .860

จะเห็นได้ว่าผลของการพิสูจน์สมมติฐานข้อที่ 1 นี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของพงษ์ศักดิ์เชื้อสมบุญ (2536: ก) ซึ่งได้ทำการศึกษาเรื่องเงินเดือนกับค่าครองชีพของข้าราชการตำรวจชั้นประทวน พบว่า ปัญหาเงินเดือนค่าครองชีพมีผลต่อขวัญกำลังใจในการทำงานและมีผลต่อคุณภาพการทำงาน ส่งผลไปถึงแนวโน้มการประพฤตินิยมชอบหรือการฝ่าฝืนวินัยของข้าราชการตำรวจอีกด้วย ส่วนอุทัย หิรัญโต (2527: 68) ได้ทำการศึกษาถึงสาเหตุที่ทำให้เกิดการทุจริตประพฤตินิยมชอบในวงราชการ พบว่า สาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งก็คือปัญหาเกี่ยวกับด้านเศรษฐกิจและค่าครองชีพที่สูงขึ้น และสัมพันธ์ ศรีทวารักษ์ (2534: ง) ยังได้ทำการศึกษาเรื่อง "การแก้ไขปัญหาการทำผิดวินัยของข้าราชการกรมสรรพสามิต พบว่า สาเหตุที่กระทำผิดทางวินัยส่วนใหญ่มาจากรายได้ต่อเดือนไม่พอเลี้ยงครอบครัวและตนเอง และสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันไม่เพียงพอต่อสัดส่วนรายได้ในแต่ละเดือน

สมมติฐานข้อที่ 2 "ข้าราชการตำรวจที่มีภาระหนี้สิน มีแนวโน้มในการกระทำ ความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่ไม่มีภาระหนี้สิน"

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ที่มีภาระหนี้สิน จะมีแนวโน้มในการกระทำ ความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมาก (ร้อยละ 56.1) ในทางกลับกัน ผู้ที่ไม่มีภาระหนี้สิน จะมีแนวโน้มในการกระทำ ความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่า (ร้อยละ 14.8) เพื่อที่จะทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 ที่กำหนดไว้ว่า "ข้าราชการตำรวจที่มีภาระหนี้สิน มีแนวโน้มในการกระทำ ความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่ไม่มีภาระหนี้สิน" ผู้วิจัยจึงทดสอบด้วยค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ปรากฏว่ามีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.00 ซึ่งต่ำกว่า 0.05 แสดงว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจกล่าวได้ว่า "ข้าราชการตำรวจที่มีภาระหนี้สิน มีแนวโน้มในการกระทำ ความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่ไม่มีภาระหนี้สินจริง" ดังนั้น จึงไม่ปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ (ดูตารางที่ 37 ประกอบ)

ตารางที่ 37: ตารางแสดงค่าร้อยละของภาระหนี้สินที่ต้องรับผิดชอบ จำแนกตามระดับทัศนคติที่ได้รับจากการกระทำความผิดทางวินัยของกลุ่มตัวอย่าง

ภาระหนี้สิน	ระดับทัศนคติ			รวม
	ภาคทัศน์	กักยาม	กักขัง	
ไม่มีภาระหนี้สินที่ต้องรับผิดชอบ	14 (51.8)	9 (33.3)	4 (14.8)	27 (100.0)
มีภาระหนี้สินที่ต้องรับผิดชอบ	15 (8.7)	61 (35.2)	97 (56.1)	173 (100.0)

ค่าสถิติ $\chi^2 = 76.672$ $df = 1$
 Sig = .000 Gamma = .812

จะเห็นได้ว่าผลของการพิสูจน์สมมติฐานในข้อที่ 2 นี้ สอดคล้องกับผลการศึกษาของคณะทำงานทางวินัย กรมตำรวจ (2538: 34) ที่กล่าวไว้ว่า ข้าราชการตำรวจกระทำผิดวินัยมากเกี่ยวกับการแสวงหาเงินหรือรายได้โดยมิชอบ ทั้งนี้ ปรากฏเป็นปัญหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการครองชีพของข้าราชการต่างๆ เช่น เงินไม่พอใช้แก่สภาพความเป็นอยู่ หรือเงินไม่พอใช้เพราะชอบความหรูหราฟุ่มเฟือย หรือความโลภ เมื่อเงินไม่พอใช้ก็ต้องกู้ยืมก่อนหนี้สินเป็นการผูกพันจนทำให้เกิดปัญหาเรื่องเรียน ไม่ชำระหนี้สิน หรือหารายได้พิเศษโดยเบียดบังเวลาราชการไปทำงานส่วนตัวหรือแสวงหาเงินจากตำแหน่งหน้าที่โดยมิชอบ ซึ่งเป็นการทุจริตต่อหน้าที่

สมมติฐานข้อที่ 3 "ข้าราชการตำรวจที่ได้รับสวัสดิการจากทางราชการไม่เพียงพอกับความต้องการ มีแนวโน้มในการกระทำความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่ได้รับสวัสดิการเพียงพอกับความต้องการ"

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ที่ได้รับสวัสดิการจากทางราชการไม่เพียงพอกับความต้องการ จะมีแนวโน้มในการกระทำความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมาก (ร้อยละ 53.8) ในทางกลับกัน ผู้ที่ได้รับสวัสดิการจากทางราชการเพียงพอกับความต้องการ จะมีแนวโน้มในการกระทำความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากต่ำกว่า (ร้อยละ 13.6) เพื่อที่จะทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 ที่กำหนดไว้ว่า "ข้าราชการตำรวจที่ได้รับสวัสดิการจากทางราชการไม่เพียงพอกับความต้องการ มีแนวโน้มในการกระทำความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่ได้รับสวัสดิการเพียงพอกับความต้องการ" ผู้วิจัยจึงทดสอบด้วยค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ปรากฏว่ามีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.00 ซึ่งต่ำกว่า 0.05 แสดงว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจกล่าวได้ว่า "ข้าราชการตำรวจที่ได้รับสวัสดิการจากทางราชการไม่เพียงพอกับความต้องการ มีแนวโน้มในการกระทำความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่ได้รับสวัสดิการเพียงพอกับความต้องการจริง" ดังนั้น จึงไม่ปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ (ดูตารางที่ 38 ประกอบ)

ตารางที่ 38: ตารางแสดงค่าร้อยละของความคิดเห็นเกี่ยวกับสวัสดิการที่ได้รับจากทางราชการ จำแนกตามระดับทัศนคติที่ได้รับจากการกระทำความผิดทางวินัยของกลุ่มตัวอย่าง

ความคิดเห็นเกี่ยวกับ สวัสดิการที่ได้รับ	ระดับทัศนคติ			รวม
	ภาคทัศน์	กักยาม	กักขัง	
ไม่เพียงพอกับความต้องการ	26 (16.7)	46 (29.5)	84 (53.8)	156 (100.0)
เพียงพอกับความต้องการ	28 (63.6)	10 (22.7)	6 (13.6)	44 (100.0)

ค่าสถิติ $\chi^2 = 40.994$ $df = 1$
Sig = .000 Gamma = .732

จะเห็นได้ว่าผลการพิสูจน์สมมติฐานในข้อที่ 3 นี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของเมตต์ เมตต์การุณจิต (2525: 25-158) ซึ่งได้ทำการศึกษาถึงมูลเหตุของการกระทำผิดวินัยของข้าราชการ พบว่า การกระทำผิดวินัยเกิดจากสาเหตุหนึ่งก็คือ สภาพทางเศรษฐกิจของข้าราชการ อันเนื่องมาจากการได้รับสวัสดิการจากหน่วยงานต้นสังกัดไม่เพียงพอ ทำให้ต้องแสวงหารายได้ในทางมิชอบ เพื่อสนองตอบความต้องการที่มีอยู่อย่างไม่จำกัด ส่วนดำริห์ โชติเศรษฐ์ (2536: 25-42) ได้ทำการศึกษาการกระทำผิดของข้าราชการตำรวจ พบว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดการกระทำผิดประการหนึ่ง ได้แก่ การขาดสวัสดิการที่พอกำค้ำและด้านอื่นๆ และมนตรี กองจำปา (2539: ข) ได้ทำการศึกษาถึงสาเหตุในการกระทำผิดทางวินัยของพนักงานสอบสวนสังกัดกองบัญชาการตำรวจนครบาล พบว่า สาเหตุหนึ่งมาจากสวัสดิการต่างๆ ที่ทางราชการจัดให้ไม่เพียงพอหรือเหมาะสมเท่าที่ควร

สมมติฐานข้อที่ 4 "ข้าราชการตำรวจที่ได้รับมอบหมายงานในความรับผิดชอบมาก มีแนวโน้มในการกระทำผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่ได้รับมอบหมายงานในความรับผิดชอบน้อย"

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ที่ได้รับมอบหมายงานในความรับผิดชอบมาก จะมีแนวโน้มในการกระทำผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมาก (ร้อยละ 87.5) ในทางกลับกัน ผู้ที่ได้รับมอบหมายงานในความรับผิดชอบน้อย จะมีแนวโน้มในการกระทำผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากต่ำกว่า (ร้อยละ 2.9) เพื่อที่จะทดสอบสมมติฐานข้อที่ 4 ที่กำหนดไว้ว่า "ข้าราชการตำรวจที่ได้รับมอบหมายงานในความรับผิดชอบมาก มีแนวโน้มในการกระทำผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่ได้รับมอบหมายงานในความรับผิดชอบน้อย" ผู้วิจัยจึงทดสอบด้วยค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ปรากฏว่ามีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.00 ซึ่งต่ำกว่า 0.05 แสดงว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจกล่าวได้ว่า "ข้าราชการตำรวจที่ได้รับมอบหมายงานในความรับผิดชอบมาก มีแนวโน้มในการกระทำผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่ได้รับมอบหมายงานในความรับผิดชอบน้อยจริง" ดังนั้น จึงไม่ปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ (ดูตารางที่ 39 ประกอบ)

ตารางที่ 39: ตารางแสดงค่าร้อยละของความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะงาน จำแนกตามระดับ
ทัศนคติที่ได้รับจากการกระทำความผิดทางวินัยของกลุ่มตัวอย่าง

ความคิดเห็นเกี่ยวกับ ลักษณะงาน	ระดับทัศนคติ			รวม
	ภาคทัศน์	กักยาม	กักขัง	
น้อยที่สุด	34 (77.3)	10 (22.7)	-	44 (100.0)
น้อย	42 (61.8)	24 (35.3)	2 (2.9)	68 (100.0)
ปานกลาง	16 (47.1)	10 (29.4)	8 (23.5)	34 (100.0)
มาก	6 (15.8)	10 (26.3)	22 (57.9)	38 (100.0)
มากที่สุด	-	2 (12.5)	14 (87.5)	16 (100.0)

ค่าสถิติ $\chi^2 = 102.132$ $df = 1$

Sig = .000 Gamma = .744

จะเห็นได้ว่าผลการพิสูจนสมมติฐานในข้อที่ 4 นี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของสมาน
รังสิโยกฤษณ์ (2535: 1) ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้วินัยเสื่อมพบว่ามีสาเหตุที่สำคัญ
ประการหนึ่งก็คือการที่คุณภาพของคนกับคุณภาพของงานไม่สมดุลกันและการมอบหมายหน้าที่
ความรับผิดชอบเกินความสามารถของผู้ปฏิบัติงาน

สมมติฐานข้อที่ 5 "ข้าราชการตำรวจที่ยึดถือระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับของหน่วยงานน้อย มีแนวโน้มในการกระทำคามผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่ยึดถือระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับของหน่วยงานมาก"

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ที่ยึดถือระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับของหน่วยงานน้อย จะมีแนวโน้มในการกระทำคามผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมาก (ร้อยละ 75.0) ในทางกลับกัน ผู้ที่ยึดถือระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับของหน่วยงานมาก จะมีแนวโน้มในการกระทำคามผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากต่ำกว่า (ร้อยละ 25.0) เพื่อที่จะทดสอบสมมติฐานข้อที่ 5 ที่กำหนดไว้ว่า "ข้าราชการตำรวจที่ยึดถือระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับของหน่วยงานน้อย มีแนวโน้มในการกระทำคามผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่ยึดถือระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับของหน่วยงานมาก" ผู้วิจัยจึงทดสอบด้วยค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ปรากฏว่ามีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.00 ซึ่งต่ำกว่า 0.05 แสดงว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจกล่าวได้ว่า "ข้าราชการตำรวจที่ยึดถือระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับของหน่วยงานน้อย มีแนวโน้มในการกระทำคามผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่ยึดถือระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับของหน่วยงานมากจริง" ดังนั้น จึงไม่ปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ (ดูตารางที่ 40 ประกอบ)

ตารางที่ 40: ตารางแสดงค่าร้อยละของผู้ที่ยึดถือระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับของหน่วยงาน จำแนกตามระดับทัศนคติที่ได้รับจากการกระทำคามผิดทางวินัยของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้ที่ยึดถือระเบียบกฎเกณฑ์ ข้อบังคับของหน่วยงาน	ระดับทัศนคติ			รวม
	ภาคทัศนคติ	กักยาม	กักขัง	
น้อย	-	4 (25.0)	12 (75.0)	16 (100.0)
ปานกลาง	8 (9.3)	20 (23.3)	58 (67.4)	86 (100.0)
มาก	30 (51.7)	14 (24.1)	14 (24.1)	58 (100.0)
มากที่สุด	16 (40.0)	14 (35.0)	10 (25.0)	40 (100.0)

ค่าสถิติ	$\chi^2 = 61.229$	df = 1
	Sig = .000	Gamma = .836

จะเห็นได้ว่าผลการพิสูจน์สมมติฐานในข้อที่ 5 นี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของสัมพันธ์ แจ็งเจริญ (2520: 17-34) ซึ่งได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องมูลเหตุจูงใจที่ทำให้ข้าราชการตำรวจประพฤติมิชอบ ผลการศึกษาพบว่า มีสาเหตุมาจากสองปัจจัย และปัจจัยหนึ่งก็คือปัจจัยภายนอก อันได้แก่ ช่องว่างแห่งกฎหมายและความไม่เหมาะสมของระเบียบที่ใช้เป็นหลักในการกำกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการของข้าราชการตำรวจในแต่ละหน่วยงานให้ประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในกรอบแห่งระเบียบวินัย ส่วนอดุลย์ วราเอกศิริ (2528: ข) ได้ทำการศึกษาถึงการกระทำผิดทางวินัยของข้าราชการครูสังกัดกรมสามัญศึกษา ระหว่างปี พ.ศ.2525-2526 พบว่า สาเหตุของการกระทำผิดวินัยของข้าราชการครูส่วนหนึ่งมาจากความไม่เข้าใจระเบียบต่างๆ ของทางราชการ อีกทั้ง สุรศักดิ์ บุดดา (2531: 93-96) ยังได้ทำการศึกษาถึงการกระทำผิดของข้าราชการสังกัดกระทรวงสาธารณสุข ผลการศึกษาพบว่า การกระทำผิดวินัยส่วนใหญ่จะมีลักษณะคล้ายคลึงกัน ทั้งนี้ น่าจะเนื่องมาจากมูลเหตุหลายประการ และที่สำคัญประการหนึ่ง ก็คือ การขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบและระเบียบปฏิบัติราชการที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งหน้าที่ และพจน เจริญสันเทียะ (2538: ก-ข) ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ความผิดทางวินัยเกี่ยวกับการเงินและพัสดุของหัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอ เขตการศึกษา 11 พบว่า ประเด็นความผิดส่วนใหญ่เกี่ยวกับการทุจริตต่อหน้าที่ โดยการไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการอันเนื่องมาจากมีปัญหาเรื่องการเงิน ไม่รู้และจงใจไม่รู้ระเบียบของทางราชการ

สมมติฐานข้อที่ 6 “ข้าราชการตำรวจที่ได้รับความยุติธรรมจากผู้บังคับบัญชาน้อย มีแนวโน้มในการกระทำความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่ได้รับความยุติธรรมจากผู้บังคับบัญชามาก”

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ที่ได้รับความยุติธรรมจากผู้บังคับบัญชาน้อย จะมีแนวโน้มในการกระทำความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมาก (ร้อยละ 77.1) ในทางกลับกัน ผู้ที่ได้รับความยุติธรรมจากผู้บังคับบัญชามาก จะมีแนวโน้มในการกระทำความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากต่ำกว่า (ร้อยละ 15.8) เพื่อที่จะทดสอบสมมติฐานข้อที่ 6 ที่กำหนดไว้ว่า “ข้าราชการตำรวจที่ได้รับความยุติธรรมจากผู้บังคับบัญชาน้อย มีแนวโน้มในการกระทำความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่ได้รับความยุติธรรมจากผู้บังคับบัญชามาก” ผู้วิจัยจึงทดสอบด้วยค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ปรากฏว่ามีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.00 ซึ่งต่ำกว่า 0.05 แสดงว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจกล่าวได้ว่า “ข้าราชการตำรวจที่ได้รับความยุติธรรมจากผู้บังคับบัญชาน้อย มีแนวโน้มในการกระทำความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่ได้รับความยุติธรรมจากผู้บังคับบัญชามากจริง” ดังนั้น จึงไม่ปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ (ดูตารางที่ 41 ประกอบ)

ตารางที่ 41: ตารางแสดงค่าร้อยละของผู้ที่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความยุติธรรมที่ได้รับจากผู้บังคับบัญชา จำแนกตามระดับทัศนคติที่ได้รับจากการกระทำความผิดทางวินัยของกลุ่มตัวอย่าง

ความคิดเห็นเกี่ยวกับความยุติธรรม ที่ได้รับจากผู้บังคับบัญชา	ระดับทัศนคติ			รวม
	ภาคทัศน์	กักยาม	กักขัง	
น้อยที่สุด	-	16 (22.9)	54 (77.1)	70 (100.0)
น้อย	4 (13.3)	14 (46.7)	12 (40.0)	30 (100.0)
ปานกลาง	22 (37.9)	16 (27.6)	20 (34.5)	58 (100.0)
มาก	28 (70.0)	10 (26.3)	6 (15.8)	38 (100.0)
มากที่สุด	-	2 (100.0)	-	2 (100.0)

ค่าสถิติ	$\chi^2 = 89.943$	df = 1
	Sig = .000	Gamma = .701

จะเห็นได้ว่า ผลการพิสูจน์สมมติฐานในข้อที่ 6 นี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของดาร์รี่ โชติเครชฐ์ (2536: 25-42) ซึ่งได้ศึกษาการกระทำผิดของข้าราชการตำรวจ พบว่า สาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เกิดการกระทำผิด ได้แก่ การที่ผู้บังคับบัญชาใช้ระบบอุปถัมภ์ เล่นพรรคเล่นพวก รวมถึงการที่ผู้บังคับบัญชาเรียกร้องกดดันให้กระทำผิด ส่วนมนตรี กองจำปา (2539: ข) ได้ทำการศึกษาถึงสาเหตุในการกระทำผิดทางวินัยของพนักงานสอบสวนสังกัดกองบัญชาการตำรวจนครบาล พบว่า สาเหตุหนึ่งมาจากความไม่พึงพอใจกับการไม่ได้รับความเป็นธรรมจากผู้บังคับบัญชาในเรื่องการปูนบำเหน็จรางวัล หรือการพิจารณาความดีความชอบ เป็นต้น และ ภาศศักดิ์ เล้าภามรณ (2533: ง) ได้ทำการศึกษาถึงการกระทำผิดของข้าราชการครู โดยศึกษาเฉพาะกรณีการประพฤติผิดทางเพศ พบว่า การที่ไม่มีการกำหนดว่าการกระทำเช่นใดเป็นการประพฤติชั่ว และไม่มีการกำหนดโทษที่จะลงแก่ข้าราชการครูผู้กระทำผิดไว้แน่นอนว่ากรณีใดจะลงโทษระดับใดนั้น ทำให้ปรากฏอยู่เสมอว่าการลงโทษของผู้บังคับบัญชาในแต่ละหน่วยงานมีระดับการลงโทษที่ต่างกัน ทั้งๆ ที่ได้กระทำผิดในกรณีและพฤติการณ์อย่างเดียวกัน

สมมติฐานข้อที่ 7 "ข้าราชการตำรวจที่ได้รับผลประโยชน์จากกลุ่มอิทธิพลมาก มีแนวโน้มในการกระทำความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่ได้รับผลประโยชน์จากกลุ่มอิทธิพลน้อย"

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ที่ได้รับผลประโยชน์จากกลุ่มอิทธิพลมาก จะมีแนวโน้มในการกระทำความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมาก (ร้อยละ 66.7) ในทางกลับกัน ผู้ที่ได้รับผลประโยชน์จากกลุ่มอิทธิพลน้อย จะมีแนวโน้มในการกระทำความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากต่ำกว่า (ร้อยละ 31.1) เพื่อที่จะทดสอบสมมติฐานข้อที่ 7 ที่กำหนดไว้ว่า "ข้าราชการตำรวจที่ได้รับผลประโยชน์จากกลุ่มอิทธิพลมาก มีแนวโน้มในการกระทำความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่ได้รับผลประโยชน์จากกลุ่มอิทธิพลน้อย" ผู้วิจัยจึงทดสอบด้วยค่าไคสแควร์ (χ^2) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ปรากฏว่ามีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.00 ซึ่งต่ำกว่า 0.05 แสดงว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจกล่าวได้ว่า "ข้าราชการตำรวจที่ได้รับผลประโยชน์จากกลุ่มอิทธิพลมาก มีแนวโน้มในการกระทำความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่ได้รับผลประโยชน์จากกลุ่มอิทธิพลน้อยจริง" ดังนั้น จึงไม่ปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ (ดูตารางที่ 42 ประกอบ)

ตารางที่ 42: ตารางแสดงค่าร้อยละของผลกระทบจากผลประโยชน์ของกลุ่มอิทธิพล จำแนกตามระดับทัศนคติที่ได้รับจากการกระทำความผิดทางวินัยของกลุ่มตัวอย่าง

ผลกระทบจากผลประโยชน์ ของกลุ่มอิทธิพล	ระดับทัศนคติ			รวม
	ภาคทัศน์	กักยาม	กักขัง	
ไม่มีผลกระทบ	24 (41.4)	16 (27.6)	18 (31.0)	58 (100.0)
มีผลกระทบบ้าง	28 (70.0)	8 (20.0)	4 (10.0)	40 (100.0)
มีผลกระทบมาก	2 (2.0)	32 (31.4)	68 (66.7)	102 (100.0)

ค่าสถิติ $\chi^2 = 80.895$ $df = 1$
Sig = .000 Gamma = .747

จะเห็นได้ว่าผลการพิสูจน์สมมติฐานในข้อที่ 7 นี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของประชัย เปี่ยมสมบุญ (2528: 26-52) ที่ได้ทำการศึกษาถึงพฤติกรรมการทำผิดของข้าราชการตำรวจ พบว่า พฤติกรรมดังกล่าวเกิดจากสภาพแวดล้อมภายนอกองค์การ อันได้แก่ การที่มีการเสนอผลประโยชน์ให้เกิดอิทธิพลเหนือผู้บังคับใช้กฎหมายส่งผลให้มีการกระทำผิดเพิ่มมากขึ้น ส่วนสัมพันธ์ แจ็งเจริญ (2520: 17-34) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องมูลเหตุแรงจูงใจที่ทำให้ข้าราชการตำรวจ ประพฤติมิชอบ ผลการศึกษาพบว่า มาจากสองปัจจัย และปัจจัยหนึ่งก็คือ ปัจจัยภายนอก ได้แก่ การตกอยู่ในสภาพแวดล้อมและอิทธิพลของผู้ทุจริต และอิทธิพลอื่นๆ เช่น อิทธิพลทางภรรยา เป็นต้น

ตารางที่ 43: ตารางแสดงผลสรุปสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐาน	ไม่ปฏิเสธ	ปฏิเสธ
1. ข้าราชการตำรวจที่มีรายได้สุทธิต่ำ มีแนวโน้มในการกระทำ ความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรง มากกว่าข้าราชการตำรวจที่มีรายได้สุทธิสูง	✓	
2. ข้าราชการตำรวจที่มีภาระหนี้สิน มีแนวโน้มในการกระทำ ความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรง มากกว่าข้าราชการตำรวจที่ไม่มีภาระหนี้สิน	✓	
3. ข้าราชการตำรวจที่ได้รับสวัสดิการจากทางราชการไม่เพียงพอ กับความต้องการ มีแนวโน้มในการกระทำ ความผิดทางวินัย ประเภทไม่ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการ ตำรวจที่ได้รับสวัสดิการเพียงพอกับความต้องการ	✓	
4. ข้าราชการตำรวจที่ได้รับมอบหมายงานในความรับผิดชอบ มาก มีแนวโน้มในการกระทำ ความผิดทางวินัยประเภทไม่ ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่ ได้รับมอบหมายงานในความรับผิดชอบน้อย	✓	
5. ข้าราชการตำรวจที่ยึดถือระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับของหน่วย งานน้อย มีแนวโน้มในการกระทำ ความผิดทางวินัยประเภทไม่ ร้ายแรงในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่ ยึดถือระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับของหน่วยงานมาก	✓	
6. ข้าราชการตำรวจที่ได้รับความยุติธรรมจากผู้บังคับบัญชาน้อย มีแนวโน้มในการกระทำ ความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรงใน ระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่ได้รับความ ยุติธรรมจากผู้บังคับบัญชามาก	✓	
7. ข้าราชการตำรวจที่ได้รับผลประโยชน์จากกลุ่มอิทธิพลมาก มีแนวโน้มในการกระทำ ความผิดทางวินัยประเภทไม่ร้ายแรง ในระดับที่มีความรุนแรงมากกว่าข้าราชการตำรวจที่ได้รับผล ประโยชน์จากกลุ่มอิทธิพลน้อย	✓	

4.7 การสัมภาษณ์เจาะลึก (In-dept Interview) ข้าราชการตำรวจที่กระทำผิดวินัย จำนวน 10 ราย

จากการศึกษาถึงสาเหตุการกระทำผิดทางวินัยของข้าราชการตำรวจสังกัดกองบัญชาการตำรวจนครบาลที่กระทำผิดในระหว่างปี พ.ศ.2538 - 2540 ที่ผ่านมานั้น ทำให้พบประเด็นปัญหาซึ่งเป็นสาเหตุแห่งการกระทำผิดทางวินัยของข้าราชการตำรวจ อันได้แก่ สาเหตุด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจ, สาเหตุด้านสวัสดิการที่ได้รับจากทางราชการ, สาเหตุด้านลักษณะงาน, สาเหตุด้านระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับของหน่วยงาน, สาเหตุด้านความยุติธรรมของผู้บังคับบัญชา และสาเหตุด้านผลประโยชน์จากกลุ่มอิทธิพล

สำหรับในส่วนของการสัมภาษณ์เจาะลึกข้าราชการตำรวจที่กระทำผิดวินัย ซึ่งผู้วิจัยได้ยกมาเป็นกรณีศึกษาทั้ง 10 รายดังที่จะกล่าวต่อไปนั้น จะสังเกตเห็นว่าผู้กระทำผิดแต่ละรายต่างก็มีพฤติกรรมแห่งการกระทำผิดทางวินัยที่แตกต่างกัน โดยผู้วิจัยได้จัดแบ่งสาเหตุของการกระทำผิดออกเป็นกลุ่มๆ ตามตัวแปรที่ใช้ศึกษา ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 7 กลุ่มดังนี้

กลุ่มที่ 1 สาเหตุด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจ (เกี่ยวกับรายได้)

กรณีศึกษาที่ 1 นายดาบตำรวจวิชัย (นามสมมติ) ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่สายตรวจงานป้องกันปราบปราม สถานีตำรวจนครบาลทองหล่อ ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยต้องหาว่า กระทำผิดอาญาข้อหา "ร่วมกันฉ้อโกง ปลอมและใช้เอกสารราชการปลอม" จำนวนทรัพย์สินที่เสียหาย 90,000 บาท

พฤติกรรมเกี่ยวกับการกระทำผิด กล่าวคือ เมื่อประมาณเดือนกันยายน พ.ศ.2539 เมื่อครั้งที่นายดาบตำรวจวิชัยยังปฏิบัติหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่ธุรการ โดยทำหน้าที่ด้านการเงินของ สน.ทองหล่อ ได้ทำการปลอมเอกสารหลักฐานคำร้องขอรับเงินประกันตัวผู้ต้องหาคืน โดยได้แก้ไขชื่อนายประกันในสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนของผู้อื่น แล้วดำเนินการเบิกเงินประกันตัวผู้ต้องหาจำนวน 90,000 บาท จากกองการเงิน กรมตำรวจ จากนั้นจึงนำเข้าบัญชีเงินฝากของตนภายหลังเมื่อเจ้าของเงินประกันที่แท้จริงได้ร้องเรียนเรื่องดังกล่าวขึ้น เนื่องจากไม่สามารถถอนเงินประกันได้ ผู้บังคับบัญชาจึงได้มีคำสั่งให้ตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยนายดาบตำรวจวิชัย ผลการสอบสวนปรากฏว่า กองบัญชาการตำรวจนครบาลได้มีคำสั่งให้นายดาบตำรวจวิชัยพักราชการเพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณาทัณฑ์ทางวินัย

สาเหตุของการกระทำผิดวินัย

จากการสัมภาษณ์นายดาบตำรวจวิชัย ทำให้ทราบว่าช่วงเวลาที่นายดาบตำรวจวิชัยได้กระทำความผิดนั้น นายดาบตำรวจวิชัยมีภาระจำเป็นที่จะต้องใช้จ่ายเงินจำนวนมาก โดยต้องผ่อนชำระค่าเช่าซื้อรถยนต์ที่ค้างอยู่หลายงวดเป็นเงินหลายหมื่นบาท และยังต้องรับผิดชอบบุตรโดยลำพังถึง 3 คน เนื่องจากเมื่อกลางปี พ.ศ.2538 นายดาบตำรวจวิชัยได้หย่าร้างกับภรรยา ทำให้ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายต่างๆ แต่เพียงผู้เดียว รายได้ที่ได้รับในแต่ละเดือนจึงไม่เพียงพอที่จะนำมาใช้จ่ายภายในครอบครัว หลังจากกระทำความผิดแล้วจึงได้สมัครใจขอย้ายมาดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่สายตรวจงานป้องกันปราบปรามของสถานีเดิม เพื่อต้องการที่จะได้รับเงินเบี้ยเลี้ยงในการปฏิบัติหน้าที่อื่นเป็นการแบ่งเบาภาระทางด้านการเงินอีกทางหนึ่ง จนกระทั่งต่อมาจึงถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย

กรณีศึกษาที่ 2 สิบตำรวจเอกสกล (นามสมมติ) ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่ธุรการ ทำหน้าที่พิมพ์ลายนิ้วมือ งานป้องกันปราบปราม สถานีตำรวจนครบาลบางนา ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงเกี่ยวกับการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

พฤติการณ์เกี่ยวกับการกระทำผิด กล่าวคือ เมื่อประมาณเดือนเมษายน พ.ศ.2540 ขณะที่สิบตำรวจเอกสกล ปฏิบัติหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่พิมพ์ลายนิ้วมือ ได้ทำการพิมพ์ลายนิ้วมือของผู้ต้องคดีเกี่ยวกับการพนันจำนวน 5 ราย หลังจากทีสถานีตำรวจนครบาลบางนาได้จัดส่งแบบพิมพ์ลายนิ้วมือของผู้ต้องหาทั้ง 5 ราย ไปทำการตรวจสอบที่กองทะเบียนประวัติอาชญากรแล้วผลการตรวจสอบพบว่าการปลอมลายพิมพ์นิ้วมือของผู้ต้องหาดังกล่าว โดยการพิมพ์สลับปะปนกับลายพิมพ์นิ้วมือของบุคคลอื่น พร้อมทั้งได้เปลี่ยนแปลงข้อมูลประวัติและตำหนิรูปพรรณให้แตกต่างกัน จากพฤติการณ์ของสิบตำรวจเอกสกล ซึ่งมีเจตนาช่วยเหลือผู้ต้องหาทั้ง 5 ราย ดังกล่าวเพื่อไม่ให้มีประวัติการต้องโทษ ซึ่งอาจใช้ในการฟ้องเพิ่มโทษหรือในกรณีอื่น เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ จึงมีการตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยขึ้น ผลการสอบสวนปรากฏว่ากรมตำรวจได้มีคำสั่ง "ไล้" สิบตำรวจเอกสกลออกจากราชการ พร้อมทั้งให้ดำเนินคดีอาญากับสิบตำรวจเอกสกลตามกฎหมายด้วย

สาเหตุของการกระทำผิดวินัย

จากการสัมภาษณ์นายดาบตำรวจอำนาจ (นามสมมติ) ซึ่งเป็นข้าราชการตำรวจที่เคยพักอาศัยในอาคารบ้านพักของทางราชการ และมีห้องพักติดกับห้องพักของสิบตำรวจเอกสกล มีความใกล้ชิดสนิทสนมกับสิบตำรวจเอกสกลพอสมควร ทำให้ทราบว่าในช่วงเวลาที่สิบตำรวจเอก

สกลกระทำคามผิดนั้น สิบตำรวจเอกสกลมีปัญหาเกี่ยวกับทางด้านการเงินอย่างมาก เนื่องจาก สิบตำรวจเอกสกลมีรายได้จากเงินเดือนเพียงเดือนละประมาณ 6,700 บาท เพียงด้านเดียว แต่ สิบตำรวจเอกสกลมักจะชอบใช้จ่ายเงินในการเที่ยวเตร่อย่างฟุ่มเฟือยเกินฐานะของตนเอง ทำให้ในแต่ละเดือนสิบตำรวจเอกสกลจะต้องไปขอกู้ยืมเงินจากเพื่อนตำรวจที่ปฏิบัติหน้าที่ในสถานีเดียวกันอยู่เป็นประจำ จนเป็นที่เอือมระอาของเพื่อนร่วมงานเป็นอย่างมาก เนื่องจากแต่ละคนต่างก็มีรายได้เพียงเล็กน้อยเช่นเดียวกัน และเมื่อสิบตำรวจเอกสกลมีช่องโอกาสในการกระทำคามผิดโดยมีผู้เสนอผลประโยชน์ให้เป็นการแลกเปลี่ยน สิบตำรวจเอกสกลจึงตัดสินใจกระทำผิดวินัยด้วยการทุจริตต่อหน้าที่ของตนโดยการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ต้องหาในคดีการพนันดังกล่าว จนกระทั่งเมื่อมีการตรวจพบความผิด จึงถูกตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยและถูกลงทัณฑ์ดังกล่าวมา

กลุ่มที่ 2 สาเหตุด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจ (เกี่ยวกับภาระหนี้สิน)

กรณีศึกษาที่ 3 ร้อยตำรวจเอกฉัตร (นามสมมติ) ตำแหน่ง รองสารวัตรสืบสวนสถานีตำรวจนครบาลสำเหร่ ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย โดยได้กู้ยืมเงินจากผู้อื่นแล้วไม่สามารถชดใช้คืนหรือทำการตกลงกับผู้ให้กู้ได้

พฤติการณ์เกี่ยวกับการกระทำผิด กล่าวคือ เมื่อประมาณเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2540 ขณะที่ร้อยตำรวจเอกฉัตรยังปฏิบัติหน้าที่เป็นพนักงานสอบสวนประจำสถานีตำรวจนครบาลดุสิต ก็ได้รู้จักกับนางวัชรีย์ (นามสมมติ) ในเรื่องที่น่างวัชรีย์ได้มาแจ้งความร้องทุกข์กับร้อยตำรวจเอกฉัตรเกี่ยวกับคดีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คฯ หลังจากนั้น ร้อยตำรวจเอกฉัตรจึงได้ขอยืมเงินสดจากนางวัชรีย์เป็นเงินจำนวน 50,000 บาท จนกระทั่งเมื่อครบกำหนดที่จะต้องชำระคืนเงินจำนวนดังกล่าวแล้ว ปรากฏว่าร้อยตำรวจเอกฉัตรก็ยังไม่สามารถนำเงินที่ยืมไปมาคืนให้กับนางวัชรีย์ได้ ต่อมาร้อยตำรวจเอกฉัตรได้รับการแต่งตั้งไปดำรงตำแหน่งที่สถานีตำรวจนครบาลสำเหร่ จึงไม่ได้ติดต่อกับนางวัชรีย์อีกเลย ซึ่งนางวัชรีย์เองได้ติดตามทวงถามหลายครั้งแต่ร้อยตำรวจเอกฉัตรก็คงเพิกเฉย นางวัชรีย์จึงตัดสินใจร้องเรียนเพื่อขอรับความเป็นธรรมจากผู้บังคับบัญชาของร้อยตำรวจเอกฉัตร ภายหลังได้มีการตั้งคณะกรรมการสอบสวนเกี่ยวกับกรณีดังกล่าวขึ้น ผลการสอบสวนปรากฏว่ากองบัญชาการตำรวจนครบาลมีคำสั่งให้ลงทัณฑ์ “กักยาม” ร้อยตำรวจเอกฉัตรไว้มีกำหนดสามวัน พร้อมทั้งสั่งการให้ร้อยตำรวจเอกฉัตรทำการเจรจาตกลงชดใช้เงินคืนให้กับนางวัชรีย์อีกด้วย

สาเหตุของการกระทำผิดวินัย

จากการสัมภาษณ์ร้อยตำรวจเอกฉัตร จึงทำให้ทราบว่าในช่วงเวลาที่ร้อยตำรวจเอกฉัตรได้ขอกู้ยืมเงินจำนวนดังกล่าวจากนางวัชรินี ร้อยตำรวจเอกฉัตรมีภาระจำเป็นที่จะต้องใช้จ่ายเงินเพื่อรักษาบิดาของตนเอง ซึ่งกำลังป่วยเป็นโรคหัวใจและเข้ารับการรักษาดูแลอยู่ในโรงพยาบาลของเอกชนจึงทำให้มีค่าใช้จ่ายสูง ประกอบกับร้อยตำรวจเอกฉัตรยังมีภาระที่ต้องรับผิดชอบต่อครอบครัวของตนเองด้วย จึงไม่มีเงินพอที่จะชดใช้หนี้ที่กู้ยืมมาจากนางวัชรินีได้ทันภายในกำหนด เมื่อได้รับการแต่งตั้งไปดำรงตำแหน่งยังสังกัดใหม่ก็ต้องออกติดตามจับกุมคนร้ายในคดีโดยตลอด และเมื่อนางวัชรินีไม่สามารถติดต่อกับตนเองได้ จึงเข้าใจว่าร้อยตำรวจเอกฉัตรมีเจตนาที่จะไม่ชดใช้เงินที่กู้ยืมไปดังกล่าว แต่อย่างไรก็ดีร้อยตำรวจเอกฉัตรก็ยอมรับข้อบกพร่องของตนเองที่ไม่ได้ติดต่อกับนางวัชรินีเพื่อขอผ่อนชำระหนี้เป็นระยะๆ อย่างต่อเนื่อง ทำให้นางวัชรินีเข้าใจว่าตนเองคงไม่ยินยอมชำระหนี้ที่ยืมไปอย่างแน่นอน จึงได้เข้าร้องเรียนเรื่องดังกล่าวต่อผู้บังคับบัญชาและมีการตั้งคณะกรรมการสอบสวนความบกพร่องขึ้นมา

กลุ่มที่ 3 สาเหตุด้านสวัสดิการที่ได้รับจากทางราชการ

กรณีศึกษาที่ 4 จำสิบตำรวจชู้ศักดิ์ (นามสมมติ) ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่ธุรการ (ทำหน้าที่ธุรการทางคดี) งานสอบสวน สถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย เขต 2 ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยโดยฝ่าฝืนระเบียบกรมตำรวจว่าด้วยการเข้าพักอาศัยในอาคารอิสระของกรมตำรวจ

พฤติการณ์เกี่ยวกับการกระทำผิด กล่าวคือ เมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ.2539 จำสิบตำรวจชู้ศักดิ์ได้รับสิทธิให้เข้าพักอาศัยในอาคารบ้านพักของทางราชการ ซึ่งเป็นอาคารอิสระกองกำกับการอำนวยการ กองบังคับการตำรวจนครบาลใต้ อาคารหลังที่ 4 ห้องเลขที่ 210 ด้านหลังสถานีตำรวจนครบาลลุมพินี ต่อมาเดือนเมษายน พ.ศ.2541 จำสิบตำรวจชู้ศักดิ์ก็ได้รับการแต่งตั้งให้มาดำรงตำแหน่งในสังกัดสถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย เขต 2 แต่ก็ไม่ได้ขยับย้ายครอบครัวและทรัพย์สินออกจากอาคารอิสระหลังที่พักอาศัยอยู่ดังกล่าวและยังคงพักอาศัยตลอดมา เป็นเหตุให้ข้าราชการตำรวจผู้อื่นซึ่งได้รับความเดือดร้อนเรื่องที่พักอาศัยไม่สามารถเข้าพักอาศัยภายในอาคารดังกล่าวตามสิทธิของตนได้ ต่อมา กองบังคับการตำรวจนครบาล 5 ซึ่งเป็นเจ้าของผู้ปกครองอาคารได้มีหนังสือแจ้งให้จำสิบตำรวจชู้ศักดิ์ทำการขยับย้ายครอบครัวและทรัพย์สินออกจากอาคารดังกล่าวภายในเวลา 30 วัน แต่เมื่อครบกำหนด จำสิบตำรวจชู้ศักดิ์ก็ยังเพิกเฉยและยังคงพักอาศัยภายในห้องดังกล่าวตลอดมา จนกระทั่งกองบังคับการตำรวจนครบาล 5 มีหนังสือแจ้งให้สถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย เขต 2 ทำการตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาโทษ

ทางวินัยแก่เจ้าสิบตำรวจชู้ศักดิ์ ซึ่งผลการสอบสวนปรากฏว่าสถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย เขต 2 ได้มีคำสั่งให้ลงทัณฑ์ "ภาคทัณฑ์" เจ้าสิบตำรวจชู้ศักดิ์ไว้ครั้งหนึ่ง

สาเหตุของการกระทำผิดวินัย

จากการสัมภาษณ์เจ้าสิบตำรวจชู้ศักดิ์ ทำให้ทราบว่าสาเหตุที่เจ้าสิบตำรวจชู้ศักดิ์ ผ่าฝืนไม่ยอมขนย้ายครอบครัวและทรัพย์สินของตนออกจากอาคารหลังดังกล่าวเมื่อได้หนังสือแจ้ง ให้ทำการขนย้ายภายในเวลา 30 วันดังกล่าว ก็เนื่องมาจากในช่วงเวลาที่เจ้าสิบตำรวจชู้ศักดิ์ได้รับการแต่งตั้งมาดำรงตำแหน่งในสังกัดสถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย เขต 2 นั้น เจ้าสิบตำรวจชู้ศักดิ์ยังไม่มีที่พักอาศัยเป็นของตนเองในกรุงเทพฯ อีกทั้งหน่วยงานต้นสังกัดแห่งใหม่ก็ไม่มีอาคารอิสระให้ข้าราชการตำรวจในสังกัดได้เข้าพักอาศัยอย่างเพียงพอ ประกอบกับเจ้าสิบตำรวจชู้ศักดิ์ เป็นข้าราชการตำรวจชั้นผู้น้อย ไม่สามารถไปเช่าที่พักซึ่งมีค่าเช่าราคาแพงได้ จึงทำให้ต้องฝ่าฝืนพักอาศัยอยู่ในอาคารหลังเดิมต่อไป โดยหลังจากที่ได้รับหนังสือแจ้งให้ทำการขนย้ายแล้ว เจ้าสิบตำรวจชู้ศักดิ์ก็ได้ไปปรึกษาผู้บังคับบัญชาของตน ซึ่งได้รับคำแนะนำจากผู้บังคับบัญชาให้ ขอรับการจัดสรรสิทธิเข้าพักอาศัยภายในอาคารส่วนกลางของกรมตำรวจ เจ้าสิบตำรวจชู้ศักดิ์ จึงได้เดินทางไปติดต่อที่กองสวัสดิการ กรมตำรวจ ด้วยตัวเอง แต่ปรากฏว่าในขณะนั้นมีผู้สมัครใจ ขอรับการจัดสรรสวัสดิการในเรื่องที่พักอาศัยเป็นจำนวนมาก เจ้าสิบตำรวจชู้ศักดิ์จึงได้กลับมา ขอรับการจัดสรรสิทธิเพื่อเข้าพักภายในอาคารส่วนกลางของกองบัญชาการตำรวจนครบาล (อาคารสวนมะลิ) แทน เนื่องจากอยู่ใกล้สถานที่ทำงานมากที่สุด จนกระทั่งต่อมาเมื่อได้รับสิทธิ ให้เข้าพักอาศัยภายในอาคารส่วนกลางดังกล่าวแล้ว เจ้าสิบตำรวจชู้ศักดิ์จึงได้ทำการขนย้าย ครอบครัวและทรัพย์สินออกจากอาคารหลังเดิมพร้อมทั้งส่งมอบห้องพักคืนให้กับเจ้าของอาคาร เป็นที่เรียบร้อย โดยที่เจ้าสิบตำรวจชู้ศักดิ์ยืนยันว่าไม่ได้มีเจตนาที่ฝ่าฝืนคำสั่งให้ขนย้ายครอบครัว ดังกล่าวแต่อย่างใด

กลุ่มที่ 4 สาเหตุด้านลักษณะงาน

กรณีศึกษาที่ 5 ร้อยตำรวจตรีกำพล (นามสมมติ) ตำแหน่ง รองสารวัตรสอบสวน สถานีตำรวจนครบาลทุ่งมหาเมฆ ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยฐานไม่ประพฤติตนให้เคร่งครัดต่อ มรรยาทและระเบียบแบบแผนของกรมตำรวจ บกพร่อง เกียจคร้าน หรือเดินเลื้อยต่อหน้าที่ราชการ โดยเป็นพนักงานสอบสวนทำสำนวนการสอบสวนคดีอาญาล่าช้า

พฤติการณ์เกี่ยวกับการกระทำผิด กล่าวคือ เมื่อประมาณเดือนพฤษภาคม พ.ศ.2540 ร้อยตำรวจตรีกำพลได้รับคำร้องทุกข์คดีอาญาที่ 1115/2540 ของสถานีตำรวจนครบาลทุ่งมหาเมฆ

และได้สรุปจำนวนการสอบสวนเสนอต่อผู้บังคับบัญชาเมื่อวันที่ 12 ตุลาคม พ.ศ.2540 รวมระยะเวลาที่ทำการสอบสวนนานประมาณ 5 เดือนเศษ โดยในระหว่างทำการสอบสวนนั้น ผู้บังคับบัญชาต้นสังกัดได้กำชับและเร่งรัดการสอบสวนมาโดยตลอดประมาณ 7 - 8 ครั้ง ซึ่งความล่าช้าดังกล่าวอาจทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการได้ ดังนั้น สถานีตำรวจนครบาลทุ่งมหาเมฆจึงมีคำสั่งให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาทัณฑ์ทางวินัยร้อยตำรวจตรีกำพลในความบกพร่องดังกล่าว ซึ่งผลการสอบสวนปรากฏว่าสถานีตำรวจนครบาลทุ่งมหาเมฆมีคำสั่งให้ลงทัณฑ์ "ภาคทัณฑ์" ร้อยตำรวจตรีกำพลไว้ครั้งหนึ่ง ต่อมาทางกรมตำรวจมีคำสั่งให้เพิ่มทัณฑ์ ร้อยตำรวจตรีกำพลเป็นให้ "กักยาม" ไว้มีกำหนดสามวัน

สาเหตุของการกระทำผิดวินัย

จากการสัมภาษณ์ร้อยตำรวจตรีกำพลจึงทราบว่า สาเหตุที่ร้อยตำรวจตรีกำพลทำจำนวนการสอบสวนคดีอาญาดังกล่าวล่าช้านั้น เนื่องจากในระหว่างสอบสวนร้อยตำรวจตรีกำพลไม่สามารถติดตามสอบสวนปากคำผู้ต้องหาและพยานสำคัญในคดีได้ครบทุกคน เพราะผู้ต้องหาบางคนได้ย้ายที่อยู่แห่งใหม่ ส่วนพยานที่สำคัญบางคนก็ไม่ยอมมาพบตามที่นัดหมายไว้ ทำให้ต้องเปลี่ยนแปลงการนัดหมายอีกหลายครั้ง อีกทั้งพยานอื่นบางคนยังพักอาศัยอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ การติดต่อนัดหมายไม่สะดวก จะต้องเดินทางไปพบด้วยตนเอง และสาเหตุที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ ลักษณะงานในหน้าที่ที่ร้อยตำรวจตรีกำพลรับผิดชอบปฏิบัติอยู่นั้น เป็นงานที่อยู่ในฐานะผู้ปฏิบัติโดยตรง มีภาระที่จะต้องรับผิดชอบปฏิบัติด้วยตนเองหลายด้าน จึงทำให้การสอบสวนบางคดีอาจทำได้ล่าช้าไม่ทันตามกำหนด ซึ่งที่ผ่านมานั้นการปฏิบัติงานของร้อยตำรวจตรีกำพลก็ยังไม่เคยทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการมาก่อนเลย

กรณีศึกษาที่ 6 ร้อยตำรวจโทณรงค์ (นามสมมติ) ตำแหน่ง รองสารวัตรสืบสวนสถานีตำรวจนครบาลปทุมวัน ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยฐานไม่ประพฤติตนให้เคร่งครัดต่อมรรยาทและระเบียบแบบแผนของกรมตำรวจ ประพฤติตนไม่สมควร โดยไม่ไปศาลตามหมายเรียกจนเป็นเหตุให้ศาลออกหมายจับ

พฤติการณ์เกี่ยวกับการกระทำผิด กล่าวคือ เมื่อประมาณต้นเดือนมีนาคม พ.ศ.2540 ร้อยตำรวจโทณรงค์ได้รับหมายเรียกให้ไปเป็นพยานศาลอาญา แต่เมื่อถึงกำหนดการเป็นพยานศาลตามหมายเรียกดังกล่าว ปรากฏว่าร้อยตำรวจโทณรงค์ก็ไม่ได้ไปเป็นพยานศาลตามหมายเรียกโดยมิได้แจ้งเหตุหรือขัดข้องให้ศาลทราบ ตลอดจนไม่ได้มีหนังสือขอเลื่อนการเป็นพยานศาลตามวันเวลาที่กำหนดไว้แต่อย่างใด จนเป็นเหตุให้ศาลอาญาออกหมายจับร้อยตำรวจโท

ณรงค์ ต่อมาเมื่อร้อยตำรวจโทณรงค์ทราบเรื่องจึงได้เดินทางไปรายงานตัวต่อศาลอาญา พร้อมทั้งให้การเป็นพยานในคดีดังกล่าวจนเป็นที่เรียบร้อย ศาลจึงได้ออกหมายจับร้อยตำรวจโทณรงค์ จากรายงานที่แจ้งปรากฏว่าร้อยตำรวจโทณรงค์ได้ยอมรับผิดในความบกพร่องดังกล่าว สถานีตำรวจนครบาลปทุมวันจึงมีคำสั่งให้ลงทัณฑ์ "ว่ากล่าวตักเตือน" ร้อยตำรวจโทณรงค์ เพื่อให้พึงสังวรในการปฏิบัติตนไว้ครั้งหนึ่ง แต่ภายหลังกรมตำรวจได้มีคำสั่งให้เพิ่มทัณฑ์ร้อยตำรวจโทณรงค์ เป็นให้ "ภาคทัณฑ์" ไว้ครั้งหนึ่ง

สาเหตุของการกระทำผิดวินัย

จากการสัมภาษณ์ร้อยตำรวจโทณรงค์ทำให้ทราบว่า สาเหตุที่ร้อยตำรวจโทณรงค์ไม่เดินทางไปเป็นพยานศาลตามหมายเรียกโดยไม่แจ้งเหตุหรือข้อขัดข้องให้ศาลอาญาทราบ ตลอดจนไม่ได้มีหนังสือขอเลื่อนการเป็นพยานศาลตามวันเวลาที่กำหนดไว้จนเป็นเหตุให้ศาลออกหมายจับนั้น ก็เนื่องมาจากในช่วงเวลาก่อนหน้าที่ศาลจะทำการส่งหมายเรียกพยานมายังสถานีตำรวจนั้น ร้อยตำรวจโทณรงค์ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้เดินทางไปติดตามจับกุมผู้ต้องหาในคดีฆ่าผู้อื่นที่จังหวัดเพชรบุรี เมื่อกลับจากราชการแล้วยังมีภารกิจที่สำคัญเร่งด่วนที่จะต้องปฏิบัติอย่างต่อเนื่องทันที จากภาระหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติเป็นจำนวนมากจึงทำให้ร้อยตำรวจโทณรงค์เกิดการหลงลืมไปว่าตนเองจะต้องไปเป็นพยานศาลในวันดังกล่าว ภายหลังเมื่อทราบว่าศาลได้ออกหมายจับไว้แล้ว จึงได้รับเดินทางไปรายงานตัวต่อศาลพร้อมทั้งได้เป็นพยานศาลในคดีดังกล่าวเป็นที่เรียบร้อย

กลุ่มที่ 5 สาเหตุด้านระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับของหน่วยงาน

กรณีศึกษาที่ 7 พันตำรวจตรีสมศักดิ์ (นามสมมติ) ตำแหน่ง สารวัตรสืบสวนประจำกองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจนครบาล 9 และร้อยตำรวจเอกธงชัย (นามสมมติ) ตำแหน่ง รองสารวัตรแผนกธุรการ กองกำกับการป้องกันและปราบปรามจลาจล ทั้งสองนายถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยฐานไม่ประพฤติตนให้เคร่งครัดต่อมรรยาทและระเบียบแบบแผนของกรมตำรวจ ใ้กริยาวาจาไม่สมควร หรือประพฤติตนไม่สมควร

พฤติการณ์เกี่ยวกับการกระทำผิด กล่าวคือ เมื่อวันที่ 2 มีนาคม 2539 เวลาประมาณ 02.00 น. ขณะที่ร้อยตำรวจเอกธงชัยกับพวกกำลังนั่งดื่มสุราอยู่ภายในร้านขายอาหารบริเวณหน้าสถานีตำรวจนครบาลลำแห้ว ได้มีพันตำรวจตรีสมศักดิ์เดินเข้ามาภายในร้านดังกล่าวและได้พูดจาในทำนองต่อว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจประจำสถานีตำรวจนครบาลลำแห้วว่าไม่ค่อยจะทำงาน ใช้งานอะไรก็ไม่ได้ผลงาน จากนั้นได้เกิดการโต้เถียงกับร้อยตำรวจเอกธงชัย โดยทั้งสองฝ่ายต่างพูดจาใน

ทำนองตำหนิหน้าที่การงานของแต่ละฝ่าย ซึ่งต่างฝ่ายต่างก็ไม่ยอมให้แก่กัน ในระหว่างนั้น พันตำรวจตรีสมศักดิ์ได้ใช้ถ้อยคำไม่สุภาพและใช้คำว่า "ไอ้" นำหน้าชื่อผู้บังคับบัญชาอื่นที่ไม่ได้อยู่ร่วมในเหตุการณ์ด้วย ส่วนร้อยตำรวจเอกธงชัยก็ใช้วาจาโต้เถียงกับพันตำรวจตรีสมศักดิ์ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาอย่างไม่ลดละในลักษณะทำทนายก้าวร้าว ขาดการเคารพยำเกรงและขาดวินัย ทั้งยังเป็นการไม่ให้เกิดผู้บังคับบัญชาต่อหน้าผู้อื่นด้วย ในระหว่างนั้นผู้อื่นที่อยู่ร่วมในเหตุการณ์เกรงว่าเรื่องราวจะบานปลายจึงได้เข้าห้ามปรามพร้อมทั้งแยกคู่อริทั้งสองฝ่ายออกจากกัน ซึ่งต่างฝ่ายต่างก็แยกย้ายกันกลับไป หลังเกิดเหตุร้อยตำรวจเอกธงชัยได้ทำหนังสือร้องเรียนเกี่ยวกับพฤติการณ์ในอดีตของพันตำรวจตรีสมศักดิ์ เมื่อครั้งที่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีอื่นจับกุมขณะเมาสุราก่อความวุ่นวายในร้านอาหารไปยัง ตู๋ ปณ.1 ปทฝ.มหาดไทย ซึ่งจากการร้องเรียนของร้อยตำรวจเอกธงชัยในครั้งนี้ ถือได้ว่าเป็นการร้องทุกข์ข้ามชั้นผู้บังคับบัญชาและเกี่ยวกับพฤติการณ์ในอดีตของพันตำรวจตรีสมศักดิ์ที่ได้กระทำผิดวินัย อันเป็นการร้องทุกข์แทนบุคคลอื่น ซึ่งไม่ถูกต้องตามระเบียบการร้องทุกข์ ดังนั้น สถานีตำรวจนครบาลสำเหร่จึงได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาทัศนคติทางวินัยข้าราชการตำรวจทั้งสองนายในความบกพร่องดังกล่าว ผลการสอบสวนปรากฏว่าสถานีตำรวจนครบาลสำเหร่ มีคำสั่งให้ลงทัณฑ์ "กักยาม" พันตำรวจตรีสมศักดิ์มีกำหนดสามวัน และลงทัณฑ์ "กักยาม" ร้อยตำรวจเอกธงชัยมีกำหนดเจ็ดวัน

สาเหตุของการกระทำผิดวินัย

จากการสัมภาษณ์ร้อยตำรวจเอกธงชัยทำให้ทราบว่า สาเหตุที่ร้อยตำรวจเอกธงชัยถูกตั้งกรรมการสอบสวนพิจารณาทัศนคติทางวินัยดังกล่าว นั้น ประการแรก เกิดจากการที่ร้อยตำรวจเอกธงชัยใช้วาจาโต้เถียงกับพันตำรวจตรีสมศักดิ์ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาในลักษณะทำทนายและก้าวร้าว ไม่ให้ความเคารพหรือยำเกรงต่อพันตำรวจตรีสมศักดิ์ซึ่งเป็นนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่และยังเป็นผู้บังคับบัญชาโดยตรงของตนเอง ประการที่สอง เกิดจากการที่ร้อยตำรวจเอกธงชัยได้ทำหนังสือร้องเรียนพันตำรวจตรีสมศักดิ์ไปยัง ตู๋ ปณ.1 ปทฝ.มหาดไทย ซึ่งถือได้ว่าเป็นการร้องทุกข์ข้ามชั้นผู้บังคับบัญชา เนื่องจากในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนระบุไว้ว่าการปฏิบัติราชการใดนั้นจะต้องทำตามลำดับชั้น ห้ามมิให้กระทำข้ามผู้บังคับบัญชาเหนือตนเองเว้นแต่ผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปเป็นผู้สั่งกระทำหรือได้รับอนุญาตเป็นการพิเศษชั่วคราว ซึ่งในกรณีนี้ร้อยตำรวจเอกธงชัยก็ยอมรับว่าตนเองไม่ทราบระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับการร้องทุกข์ดังกล่าวมาก่อน จึงได้ปฏิบัติผิดขั้นตอนไปโดยที่ตนเองมิได้มีเจตนาที่จะฝ่าฝืนระเบียบปฏิบัติของราชการแต่อย่างใด ภายหลังทั้งพันตำรวจตรีสมศักดิ์และร้อยตำรวจเอกธงชัยได้มีการปรับความเข้าใจกันต่อหน้าผู้บังคับบัญชาและสามารถตกลงกันในเรื่องที่พิพาท ดังกล่าวกันได้เรียบร้อยแล้ว

กลุ่มที่ 6 สาเหตุด้านความยุติธรรมของผู้บังคับบัญชา

กรณีศึกษาที่ 8 สิบตำรวจโทสุรินทร์ (นามสมมติ) ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่ธุรการทำหน้าที่ เวิร์กเกอร์ งานสอบสวน สถานีตำรวจนครบาลลุมพินี ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยฐานไม่ประพฤติตนให้เคร่งครัดต่อมรรยาทและระเบียบแบบแผนของกรมตำรวจ เกียจคร้าน ละทิ้งหรือ เลินเล่อต่อหน้าที่ราชการ

พฤติกรรมเกี่ยวกับการกระทำผิด กล่าวคือ เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2540 เวลา 10.00 น. สิบตำรวจโทสุรินทร์ซึ่งมีหน้าที่ในการรายงานเหตุการณ์ประจำวันเกี่ยวกับคดีเพื่อที่สถานีตำรวจ นครบาลลุมพินีจะได้รายงานให้ผู้บังคับบัญชาชั้นสูงทราบเป็นประจำทุกวัน ไม่ได้มาปฏิบัติหน้าที่ ราชการ ผู้บังคับบัญชาในระดับสถานีจึงได้สั่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจไปติดตามตัวสิบตำรวจโทสุรินทร์ เพื่อให้มาปฏิบัติหน้าที่ตามปกติ แต่สิบตำรวจโทสุรินทร์กลับไม่ยอมมาปฏิบัติหน้าที่โดยไม่แจ้ง สาเหตุให้ผู้บังคับบัญชาทราบแต่อย่างใด ผู้บังคับบัญชาจึงได้รายงานกล่าวโทษและให้ สิบตำรวจโทสุรินทร์เขียนรายงานชี้แจง ในชั้นแรกสิบตำรวจโทสุรินทร์ไม่ยอมรับรายงานกล่าวโทษ แต่ต่อมาสิบตำรวจโทสุรินทร์ได้รายงานในแบบรายงานกล่าวโทษปฏิเสธโดยไม่รายงานชี้แจงข้อเท็จจริงหรือแจ้งเหตุขัดข้องแต่อย่างใด และจากการตรวจสอบหลักฐานการตรวจจำนวนเข้าแถว เคารพธงชาติ เวลา 08.00 น. ทุกวัน ปรากฏว่าสิบตำรวจโทสุรินทร์ขาดตรวจจำนวนเกือบทุกวัน และผู้บังคับบัญชายืนยันว่าสิบตำรวจโทสุรินทร์มาปฏิบัติหน้าที่ไม่ตรงตามกำหนดเวลาของทาง ราชการบ่อยครั้ง บางครั้งก็ไม่มาปฏิบัติหน้าที่เลย ผู้บังคับบัญชาได้กล่าวตักเตือนมาแล้วหลาย ครั้งแต่ก็ยังไม่ประพฤติตนให้ดีขึ้น ดังนั้น สถานีตำรวจนครบาลลุมพินี จึงมีคำสั่งให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาทัศนคติทางวินัยสิบตำรวจโทสุรินทร์ในความบกพร่องดังกล่าว ผลการ สอบสวนปรากฏว่าสถานีตำรวจนครบาลลุมพินี ได้มีคำสั่งให้ลงทัณฑ์ "กักขัง" สิบตำรวจโทสุรินทร์ มีกำหนดสิบห้าวัน

สาเหตุของการกระทำผิดวินัย

จากการสัมภาษณ์ สิบตำรวจโทสุรินทร์ทำให้ทราบว่า สาเหตุที่สิบตำรวจโทสุรินทร์ ประพฤติตนไม่สมควร เกียจคร้าน ละทิ้งหน้าที่ราชการนั้น เนื่องมาจากกรณีที่สิบตำรวจโทสุรินทร์ มีความเชื่อว่าตนเองไม่ได้รับความเป็นธรรมในเรื่องการพิจารณาความดีความชอบประจำปีของ ผู้บังคับบัญชาในระดับสถานีตำรวจ เพราะที่ผ่านมาสิบตำรวจโทสุรินทร์มีความตั้งใจและสนใจ ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามที่คุณบังคับบัญชามอบหมายอย่างเต็มที่มาโดยตลอด อีกทั้ง ที่ผ่านมาสิบตำรวจโทสุรินทร์ก็ไม่เคยมาปฏิบัติหน้าที่ประจำวันเกี่ยวกับคดีสายแม้แต่ครั้งเดียว แม้หน้าที่ ของสิบตำรวจโทสุรินทร์นั้น ผู้อื่นก็สามารถปฏิบัติแทนได้ก็ตาม จนเพื่อนร่วมงานในสถานีตำรวจ

เดียวกันต่างเชื่อกันว่าลืบทำรวจโทสุรินทร์จะต้องได้รับการพิจารณาความดีความชอบประจำปี หรือได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนสองขั้นอย่างแน่นอน แต่เมื่อถึงเวลาพิจารณาเงินเดือนประจำปี ปรากฏว่ามีข้าราชการตำรวจนายอื่นซึ่งลืบทำรวจโทสุรินทร์เห็นว่าไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ราชการ เปรียบเทียบกับตนเองได้เลย แต่ผู้บังคับบัญชากลับพิจารณาให้ได้รับความดีความชอบตนเอง ลืบทำรวจโทสุรินทร์จึงมีความเชื่อว่าผู้บังคับบัญชาในระดับสถานีตำรวจของตนไม่ให้เป็น ธรรม ตลอดจนมีการใช้ระบบอุปถัมภ์ในการพิจารณาความดีความชอบ ทำให้ลืบทำรวจโทสุรินทร์ เกิดความท้อแท้ใจในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยเริ่มตั้งแต่การมาปฏิบัติงานสาย จนบางวันก็ไม่ มาปฏิบัติงานเลย เมื่อผู้บังคับบัญชาตรวจสอบพบจึงถูกพิจารณาความบกพร่องดังกล่าว

กลุ่มที่ 7 สาเหตุด้านผลประโยชน์จากกลุ่มอิทธิพล

กรณีศึกษาที่ 9 จำลืบทำรวจดุสิต (นามสมมติ) ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่ธุรการ งาน ป้องกันปราบปราม สถานีตำรวจนครบาลบางยี่ขัน ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยต้องหาว่า กระทำผิดอาญาข้อหา "สมคบกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป เป็นธุระจัดหาซึ่งบุคคลอายุ กว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี เพื่อให้ผู้นั้นกระทำการค้าประเวณีแม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม กระทำการให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกายว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายผู้อื่น เพื่อข่มขืนใจให้ผู้นั้น กระทำการค้าประเวณี เป็นธุระจัดหาหรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิงอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีโดยใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการใดเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น พาบุคคลอายุกว่า สิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจารแม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม พรากผู้เยาว์อายุเกิน กว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจาร"

พฤติการณ์เกี่ยวกับการกระทำผิดดังกล่าวคือ เมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2540 เวลา ประมาณ 22.00 น. เจ้าหน้าที่ตำรวจประจำกองปราบปรามได้เข้าทำการตรวจค้นสถานอาบอบ นวดเฮฟเว่นเอ็นเตอร์เทนเมนท์ ภายในเขตท้องที่สถานีตำรวจนครบาลบางยี่ขัน ซึ่งมีผู้ปกครอง ของเด็กหญิงบางรายร้องเรียนมายังกองปราบปรามว่ามีเด็กหญิงถูกล่อลวงและบังคับให้ค้า ประเวณีในสถานที่ดังกล่าว จากการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ตำรวจก็พบว่าจำลืบทำรวจดุสิต ทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลสถานบริการดังกล่าว อีกทั้งเมื่อตรวจสอบภายในสถานที่ดังกล่าวโดยละเอียด ยังพบว่ามียุติงที่อายุเกินกว่าสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปีเข้าไปทำการค้าประเวณีในสถานที่ ดังกล่าวจำนวนถึง 11 คน เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมจึงได้ทำการจับกุมตัวจำลืบทำรวจดุสิต นำส่งให้พนักงานสอบสวนกองปราบปรามดำเนินคดีตามกฎหมาย ต่อมา สถานีตำรวจนครบาล บางยี่ขันได้มีคำสั่งให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาทัณฑ์ทางวินัยจำลืบทำรวจดุสิต

ในความบกพร่องที่เกิดขึ้น ผลการสอบสวนปรากฏว่ากองบัญชาการตำรวจนครบาลมีคำสั่งให้จำสิบตำรวจดุสิต “ออกจากราชการไว้ก่อน” เพื่อรอฟังผลการสอบสวนคดีอาญามาประกอบการพิจารณา

สาเหตุของการกระทำผิดวินัย

จากการสัมภาษณ์นายดาบตำรวจปัญญา (นามสมมติ) เจ้าหน้าที่ธุรการทะเบียนพล ซึ่งทำหน้าที่เป็นจำกองร้อยสถานีตำรวจนครบาลบางเขิน ทำให้ทราบว่าสาเหตุที่จำสิบตำรวจดุสิตเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องข้องในการดูแลสถานอาบอบนวดภายในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลบางเขินดังกล่าว นั้น เนื่องมาจากก่อนหน้าที่จำสิบตำรวจดุสิตจะถูกจับกุมตัวดำเนินคดีดังกล่าว จำสิบตำรวจดุสิตผู้นี้มีความรู้จักสนิทสนมกับเจ้าของสถานบริการดังกล่าวมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานแล้ว โดยก่อนที่เจ้าของสถานบริการดังกล่าวจะมาเปิดกิจการสถานอาบอบนวดนั้น ได้เคยชักชวนให้จำสิบตำรวจดุสิตเข้าไปดูแลร้านอาหารประเภทคาเฟ่มาก่อน จนเมื่อมาเปิดสถานอาบอบนวดแล้ว จึงได้มอบหมายให้จำสิบตำรวจดุสิตเป็นผู้ดูแลกิจการแทนตนเอง ซึ่งนายดาบตำรวจปัญญาเองก็มีความเชื่อว่าจำสิบตำรวจดุสิตจะต้องได้รับผลประโยชน์ตอบแทนจากการเข้าไปดูแลกิจการให้กับเจ้าของสถานบริการดังกล่าวอย่างแน่นอน แต่ในเรื่องนี้ก็ไม่เป็นที่เปิดเผยว่าจำสิบตำรวจดุสิตได้รับผลประโยชน์ตอบแทนเป็นจำนวนเท่าใด และนายดาบตำรวจปัญญายังให้ความเห็นอีกด้วยว่า ในปัจจุบันมีผู้ประกอบการประเภทสถานบริการเป็นจำนวนมากพยายามที่จะวิ่งเต้นผ่านเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งรับผิดชอบในพื้นที่นั้นๆ เพื่อต้องการได้รับความสะดวก ตลอดจนใช้เป็นฐานอำนาจในการบังคับข่มขู่ให้หญิงสาวทั้งที่สมัครใจและไม่สมัครใจเข้ามาทำการค้าประเวณีภายในสถานบริการของตนเองเกิดความเกรงกลัว ซึ่งทางเจ้าหน้าที่ของรัฐเองก็มีการเรียกร้องผลประโยชน์ตอบแทนจากกลุ่มผู้ประกอบการสถานบริการต่างๆ แม้ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องจะมีหน้าที่ในการตรวจตราดูแลความสงบเรียบร้อยภายในพื้นที่รับผิดชอบของตนอยู่ก็ตาม แต่ที่ผ่านมาเจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าวก็กลับกลายเป็นผู้กระทำผิดกฎหมายเสียเอง

กรณีศึกษาที่ 10 จำสิบตำรวจพิทยา (นามสมมติ) ตำแหน่ง ผู้บังคับหมู่ กองกำกับการอำนวยการ กองบังคับการตำรวจนครบาล 5 ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยต้องหาว่า กระทำผิดอาญาในข้อหา “เป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต”

พฤติการณ์เกี่ยวกับการกระทำผิด กล่าวคือ เมื่อวันที่ 27 เมษายน 2539 เวลาประมาณ 07.25 น. เมื่อครั้งที่จำสิบตำรวจพิทยาอยู่ดำรงตำแหน่ง ผู้บังคับหมู่ งาน 3 ฝ่าย 3 กองตรวจคน

เข้าเมือง 2 ซึ่งมีหน้าที่ในการตรวจสอบรายละเอียดและหลักฐานเกี่ยวกับหนังสือเดินทางของผู้โดยสารที่จะเดินทางออกจากประเทศไทยโดยทางเครื่องบิน โดยในวันเกิดเหตุจำสลิปตำรวจพินยา เป็นผู้ทำหน้าที่เป็นผู้ประทับตราขาออกในหนังสือเดินทางของนักเดินทาง จากการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ตำรวจกลุ่มงานสืบสวนสอบสวน สำนักงานตรวจค้นเข้าเมือง พบว่า จำสลิปตำรวจพินยา ได้ทุจริตต่อหน้าที่โดยประทับตราขาออกให้กับผู้โดยสารที่ใช้หนังสือเดินทางปลอม โดยกลุ่มผู้โดยสารดังกล่าวเป็นหญิงชาวจีนซึ่งเดินทางเข้าประเทศโดยผิดกฎหมาย และได้รับการจัดหาหนังสือเดินทางปลอมโดยคนไทย จากนั้นมีการทำหลักฐานการขอเดินทางไปติดต่อค้าขายยังประเทศที่สาม โดยเจตนาที่แท้จริงก็เพื่อไปทำการค้าประเวณียังต่างประเทศ เหตุเกิดที่ท่าอากาศยานกรุงเทพ หลังจากที่จำสลิปตำรวจพินยาถูกจับกุมตัวดำเนินคดีแล้ว ฝ่าย 3 กองตรวจคนเข้าเมือง ได้มีคำสั่งให้ตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้น ต่อมาปรากฏว่ากรมตำรวจได้มีคำสั่งให้จำสลิปตำรวจพินยา “ออกจากราชการไว้ก่อน” เพื่อรอฟังผลการสอบสวนมาใช้ประกอบการพิจารณา

สาเหตุของการกระทำผิดวินัย

จากการสัมภาษณ์พันตำรวจตรีมนัส (นามสมมติ) ตำแหน่ง สารวัตรกลุ่มงานสืบสวนสอบสวน สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ซึ่งทำหน้าที่ในการสืบสวนจับกุมผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการเดินทางเข้าและออกประเทศไทยรวมทั้งการกระทำผิดอันเกี่ยวกับหนังสือเดินทาง ทำให้ทราบว่าสาเหตุที่ทำให้ข้าราชการตำรวจบางนายยอมที่จะเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดในเรื่องดังกล่าว ก็เนื่องจากผลประโยชน์อันมหาศาลซึ่งสร้างความร่ำรวยให้กับผู้เกี่ยวข้องเป็นอย่างมาก โดยกลุ่มคนร้ายจะมีวิธีการกระทำผิดด้วยการอาศัยช่องทางการเสนอผลประโยชน์ตอบแทนให้กับเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบในการตรวจสอบเอกสารการเดินทางของนักเดินทาง เพื่อต้องการที่จะแลกเปลี่ยนกับการยอมให้วิธีการนำกลุ่มคนบางพวกออกจากประเทศไทยได้สะดวกยิ่งขึ้น ซึ่งผลประโยชน์ที่ได้รับในแต่ละคราวจะมีการจัดสรรกันในกลุ่มเจ้าหน้าที่ที่รู้เห็นหรือร่วมกันกระทำความผิด โดยเฉพาะกลุ่มคนร้ายที่กระทำผิดนั้นมักจะประกอบด้วยกลุ่มผู้มีอิทธิพลทางการเงิน สามารถเสนอประโยชน์ในการแลกเปลี่ยนได้คราวละมากๆ อันเป็นการดึงดูดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ต้องการผลประโยชน์เข้าร่วมขบวนการที่ผิดกฎหมายดังกล่าวได้อย่างง่ายดาย และที่ผ่านมาก็สามารถจับกุมกลุ่มขบวนการประเภทดังกล่าวได้เป็นจำนวนมาก ซึ่งในแต่ละคราวที่มีการจับกุมได้ก็จะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องด้วยหลายนายตั้งแต่ระดับล่างไปจนถึงระดับสูง